

11e JAARGANG N° 49 - 19 FEBRUARI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

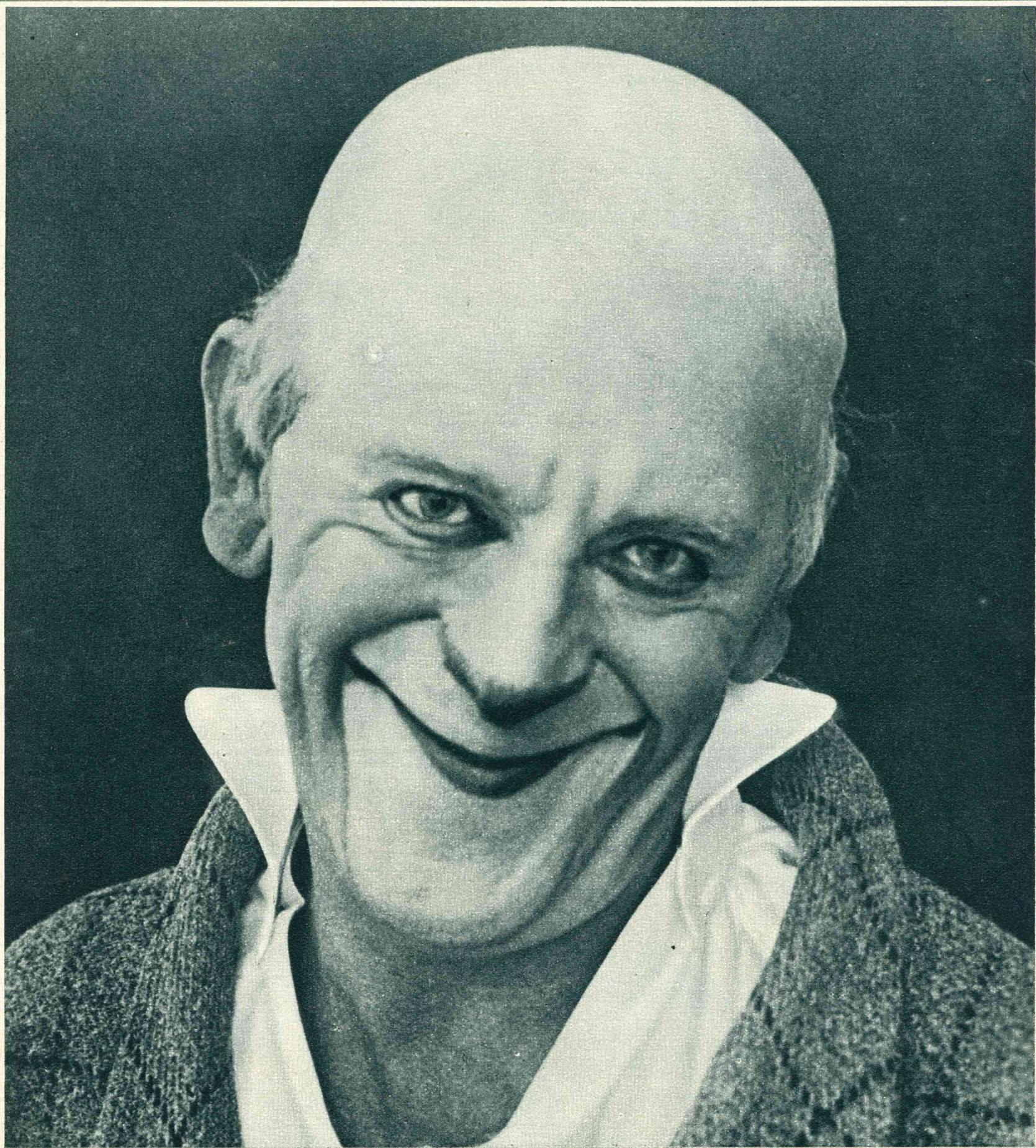
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

GROCK, de vermaarde clown, zal onder auspiciën van den impresario Ernst Krauss wederom een tournée door ons land maken. In Amsterdam treedt hij 19 en 20 Februari in Theater Carré op.

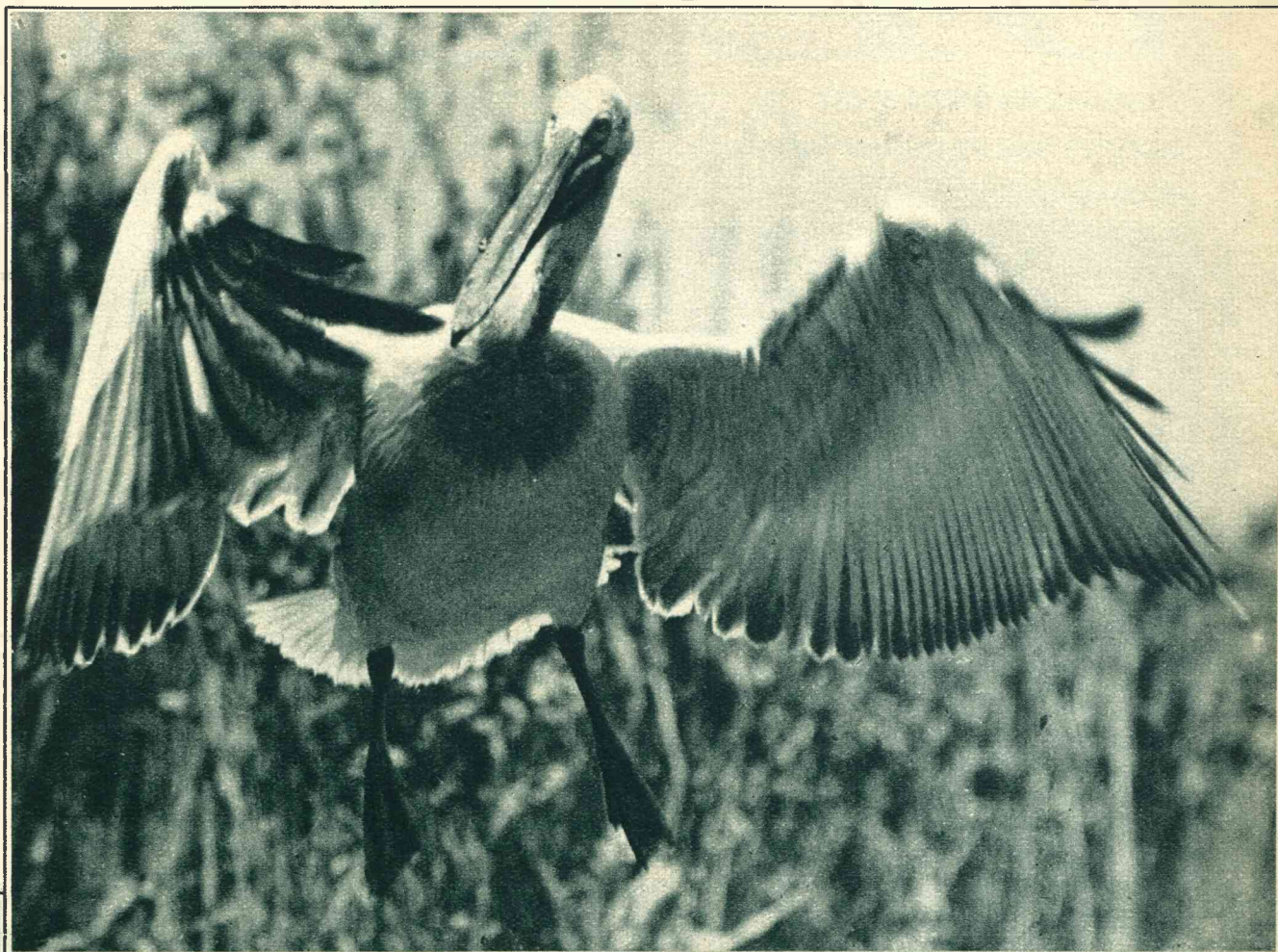
De Geheimzinnige Vogel

CAMERAJACHT OP PELIKANEN IN ALBANIË

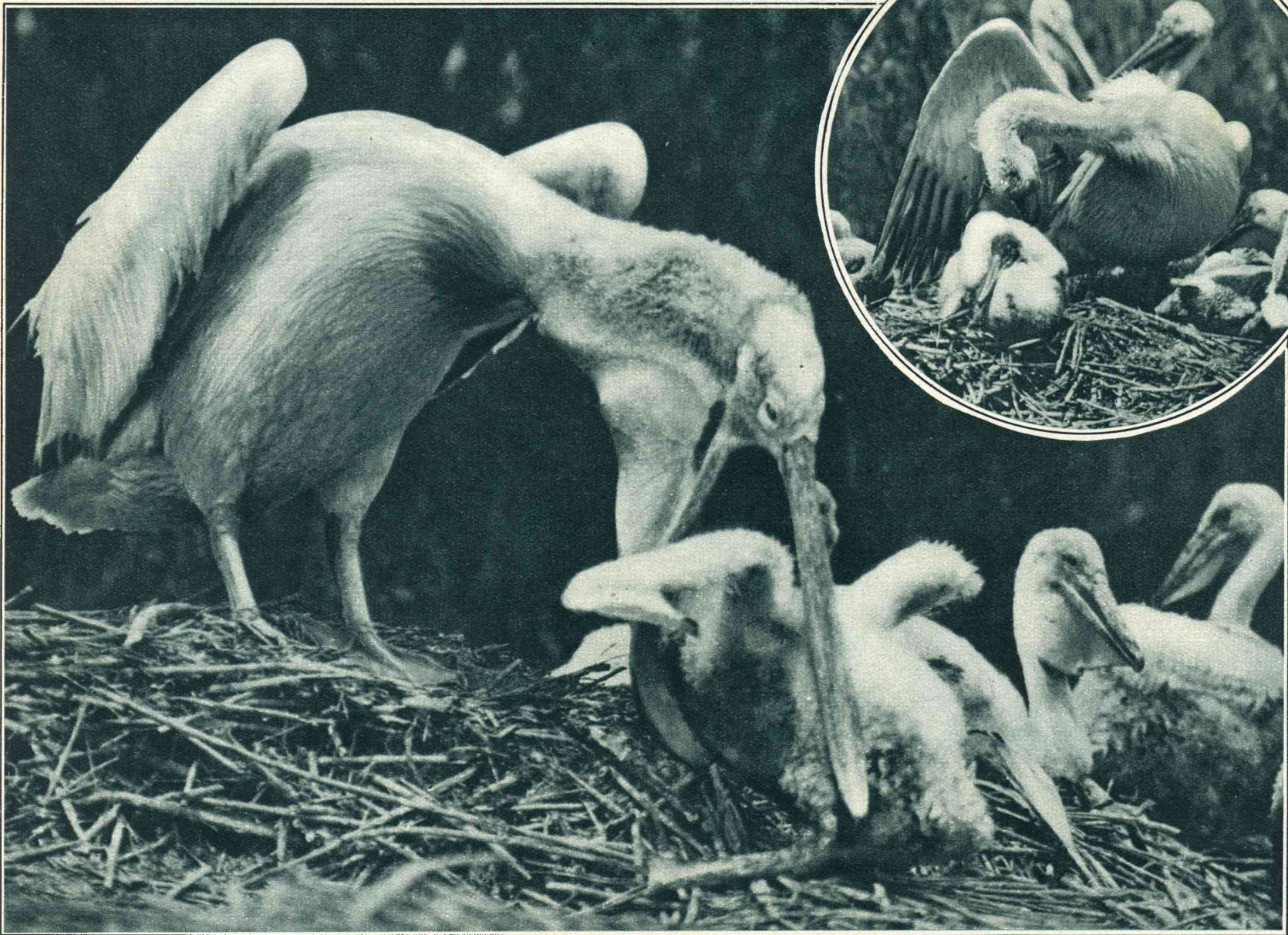
Gedurende wekenlange speurtochten door de moerassen van het Albaneesche binnenland heeft de natuurvorscher Hugo Adolf Bernatzik het leven der door sagen omweven pelikanen bespied en met de camera vastgelegd. Hier in Albanië bevinden zich de laatste Europeesche broedplaatsen dezer reuzenvogels, waarvan de sage beweert, dat zij zich zelf de borst openrijten om hun jongen het bloed te laten drinken.

Aan de Oostgrens van Albanië ligt, op duizend meter hoogte, temidden van het gebergte een uit-

Meer dan honderd kilometer ver gaat vaak de sagenvogel op vischvangst uit en met zwaar ruischenden vleugelslag keert hij op het nest terug. De spanwijdte der vleugels van een volwassen pelikaan bedraagt van drie tot vier meter.

Een ouderpaar met het uitgebreide kroost op het moeras-nest.

Hoe de kroeskop-pelikaan zijn jongen voedert: een schouwspel, dat nog nooit in de natuur van zoo nabij werd waargenomen; de oude verkort zooveel mogelijk den hals om de buitgemaakte visch te voorschijn te brengen; het jong grijpt met den snavel diep in den hals van het oudere dier om de visch beet te krijgen. -- De groote geelroode keelzak van den pelikaan dient voor het vangen der visch.

Boven rechts: Op het nest teruggekeerd, droogt de vogel zijn veeren en vet ze zorgvuldig in.

gestrekt moeras, het Malik-meer, welks water bijna geheel door een zware laag doode of levende planten bedekt is. Zoo dik is deze plantenlaag, dat zij vrachtwagens op sommige plaatsen gemakkelijk dragen kan: het water vindt men daar eerst drie meter diep. Op andere plekken is deze afdekkende plantenlaag echter weer zoo dun, dat zij reeds onder den voet door-

Nest van den kroeskop-pelikaan met één ei en een juist uitgekomen jong. Links een uit het nest gevallen ei, dat nooit door de vogels weer in het nest gebracht wordt.

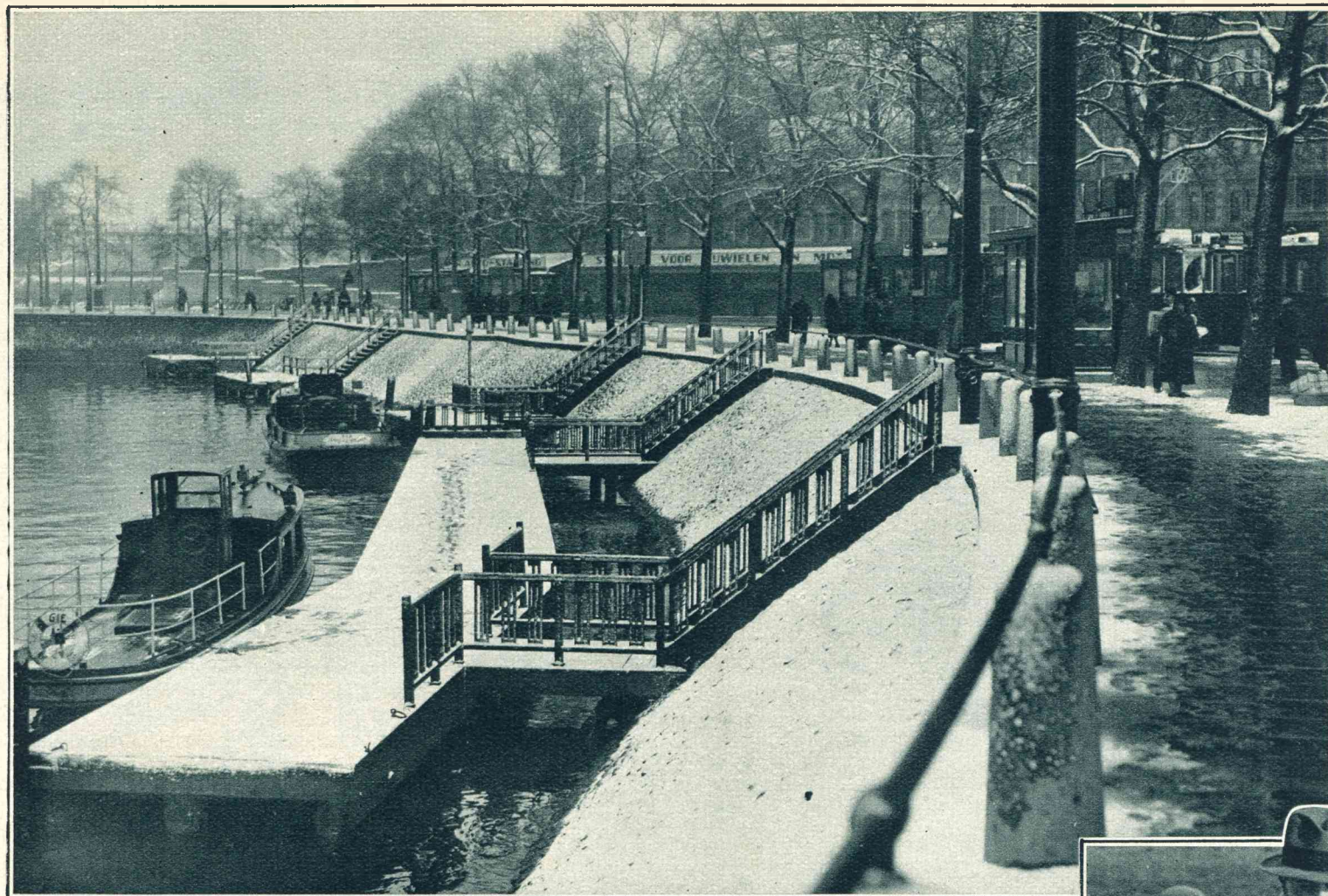

Een opgewonden huiselijke oneenigheid.

breekt. Om bij de nesten der pelikanen, die hier hun schuil- en broedplaatsen hebben, te kunnen komen, moest de natuur-onder-zoeker dagelijks tweemaal ongeveer tien Kilometer met apparaten en vouwbare roeiboot over dezen moerasgrond marcheeren.

Men stelt den pelikaan voor als het symbool der ouderliefde. En al hebben de oude fabels hieromtrent lang afgedaan — bij wekenlange zorgvuldige waarneming van de schuwe dieren kwam wel vast te staan, dat inderdaad geen dier met grooter zelfopoffering voor het welzijn zijner jongen zorgt.

Uit „Riesepelikane und ihre Kinder“. Verlag L. W. Seidel und Sohn Wien.

Besneeuwde
mallen en stei-
gers voor het
Centraal station

Steun bij het
zwieren.

TWEE DAGEN

WINTER

zenden zou een echte winter slechts vermeerdering van ellende betekenen. Mogen de schaatsers dus ook al met weemoed deze plaatjes bekijken, ze zullen toch toegeven, dat ditmaal „aanhoudende dooi” de gewenschte toestand is.

Steun bij
het krabbelen.

Sneeuwsymphonie.

Op de banen onder Sloten. Schaatsen
aanbinden is een attractie voor de
„ridders in de kou”.

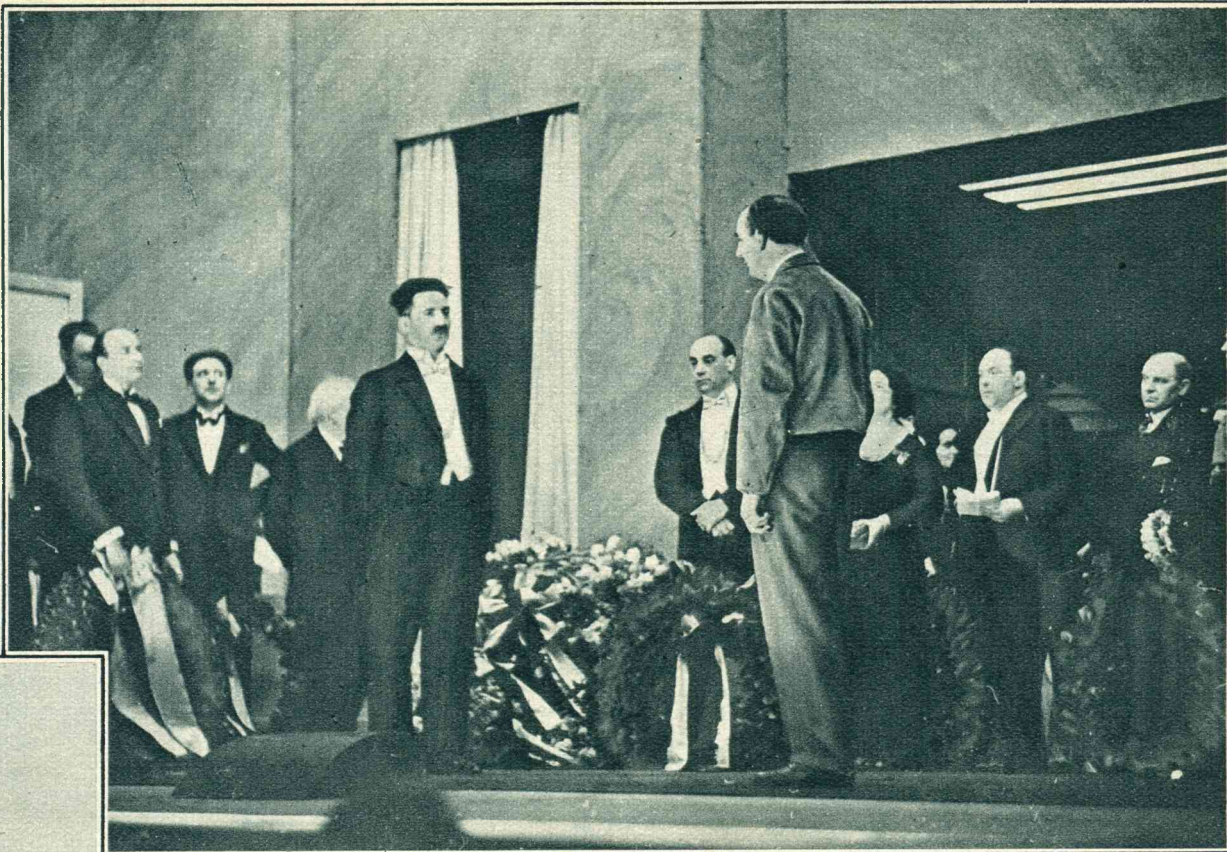
Het spijt ons voor de wintersport-
liefhebbers, maar de kans op ijs is
voor dit seizoen verkeken. Een
oogenblik leek het of we weer een barren
winter tegemoet gingen, maar we zijn er,
gelukkig voor gespaard. Doch voor dui-

De hulding van Eduard Verkade bij gelegenheid van zijn zilveren tooneeljubileum. De jubilaris wordt toegesproken door wethouder Boekman.

NIEUWS

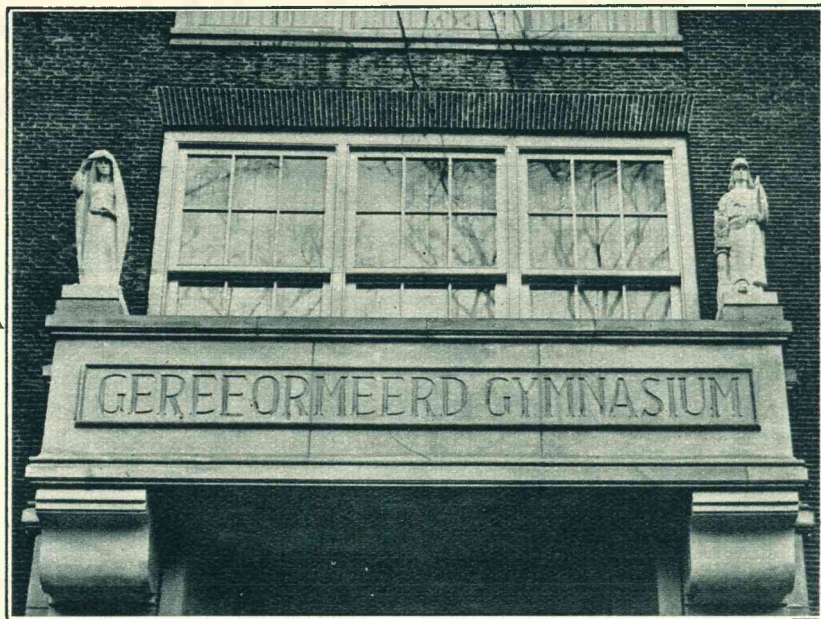
UIT DE

HOOFDSTAD

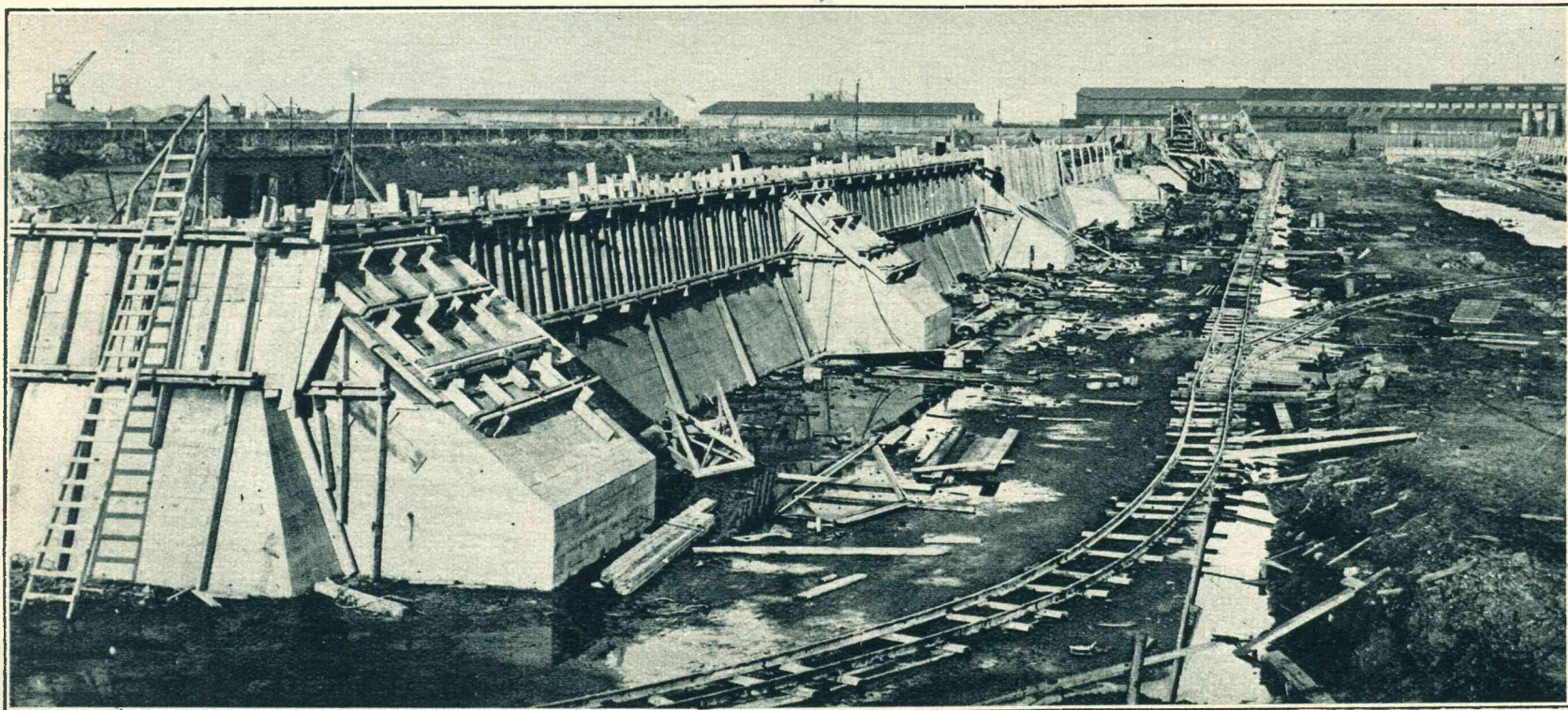

In den Hollandschen Schouwburg is 'n portret geplaatst van den tooneelschrijver Jhr. A. W. G. van Riemsdijk, die o.a. de auteur was van het veel gespeelde „Pro Domo”. Het schilderij is vervaardigd door den heer B. W. F. van Riemsdijk, vader van den overledene, oud-directeur van het Rijksmuseum.

Twee beelden van Dirk Polet, voorstellende het Geloof en de Wetenschap, werden geplaatst aan een voorgevel van 't Gereformeerde Gymnasium aan de Keizersgracht.

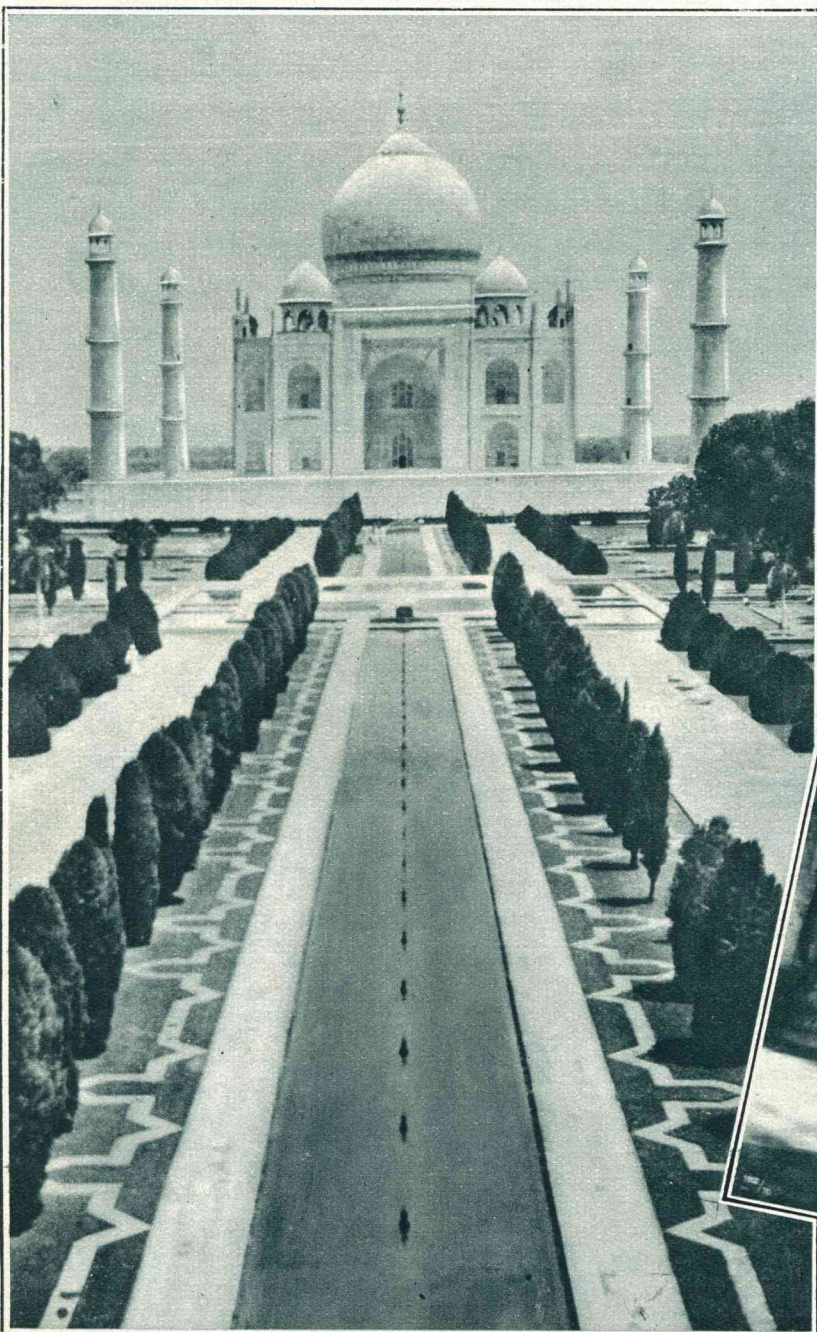

Een overzicht van de werkzaamheden aan de Coenhaven, waar een groote arbeid in het belang van onze havens wordt verricht.

De Troon der Goden

Musiceerende Lama's in het klooster van Pamionchi. De lange buizen rechts zijn gebedshoorns.

Beziel met een onverzettelijken wil trok in 1930 een energieke expeditie op weg om den 8603 meter hoogen Kangchenzoengaberg in het Himalayagebied te beklimmen. IJslamines en andere ontstellende moeilijkheden beletten echter het groepje, onder leiding van prof. dr. Dyrenfurth, den tocht geheel te volbrengen en halverwege keerde men dan ook om, en er werd besloten den 7459 meter hoogen Jongsong Peak te bestijgen. Ook thans waren de moeilijkheden legio; het gold de grootste hoogte die ooit door een mensch werd bestegen, doch dank zij de goede organisatie en de ijzeren wilskracht werd de top bereikt. De bedoeling van dit alles was, wetenschappelijke waarnemingen op allerlei gebied te doen en daarenboven het vervaardigen van een film. Zoomel in het een als in het ander is men buitengewoon goed geslaagd, doch slechts van het laatste kan ieder zich overtuigen, daar de UFA deze hoogst belangrijke film des Zondagsmorgens als Cultuurfilm in haar theaters laat draaien. De naam Himatsjal, of Troon der Goden, vond zijn oorsprong in het aldaar heerschende geloof, dat de goden op die bergen rusten en dat men niet ongestraft een beklimming kan ondernemen.

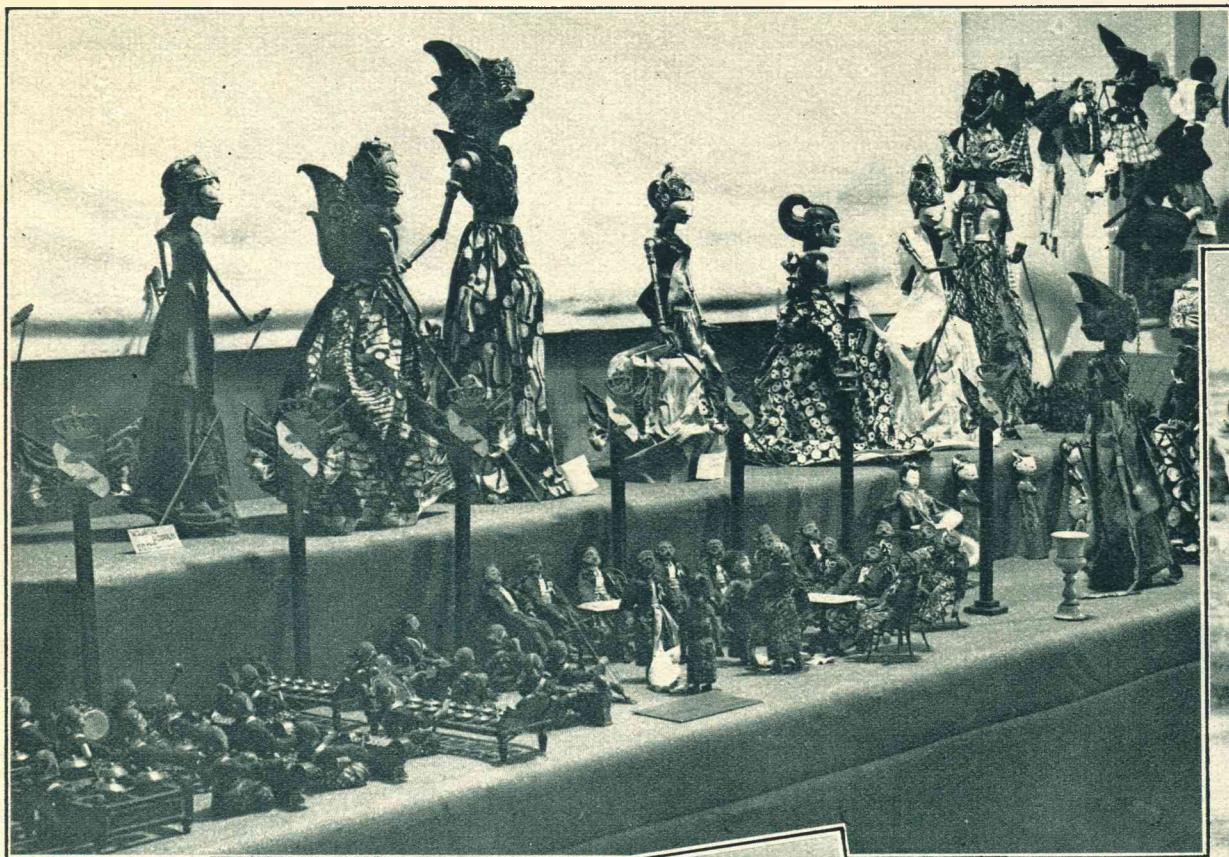
In het Khunza-dal (Nepal) wonen rasechte dwergen. Hier ziet men zoo'n dwergenvrouw met haar kind.

Het Mogol-Paleis in Dehli.

Een der schoonste bouwwerken ter wereld, dat de expeditie in Agra passeerde namelijk: de Taj Mahal.

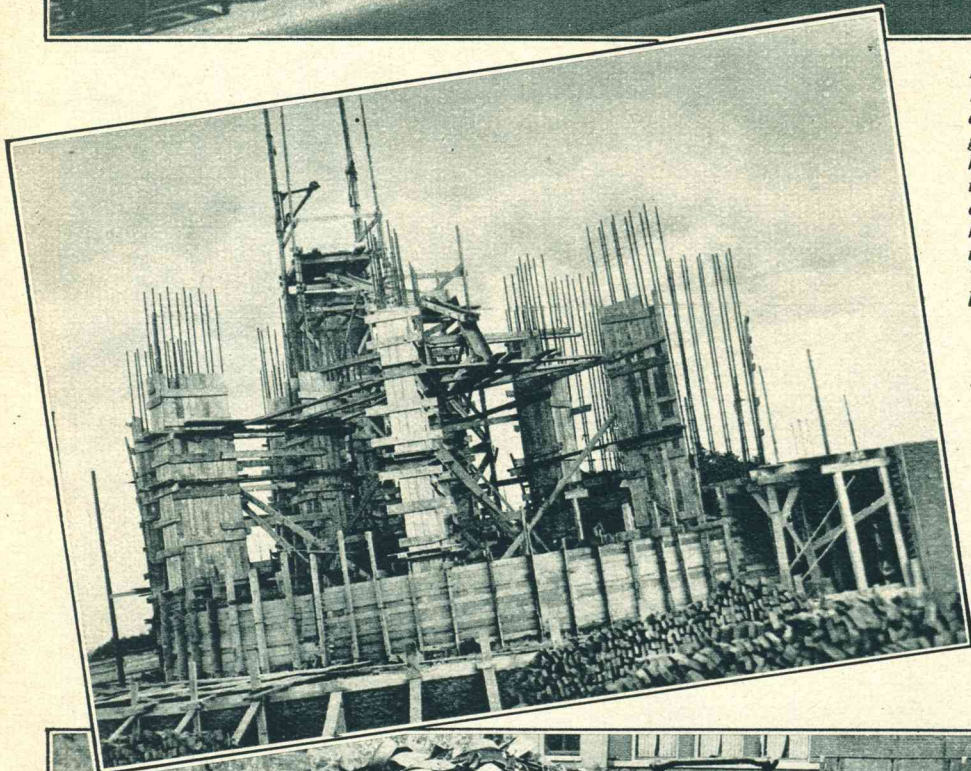
PROVINCIE UIT DE

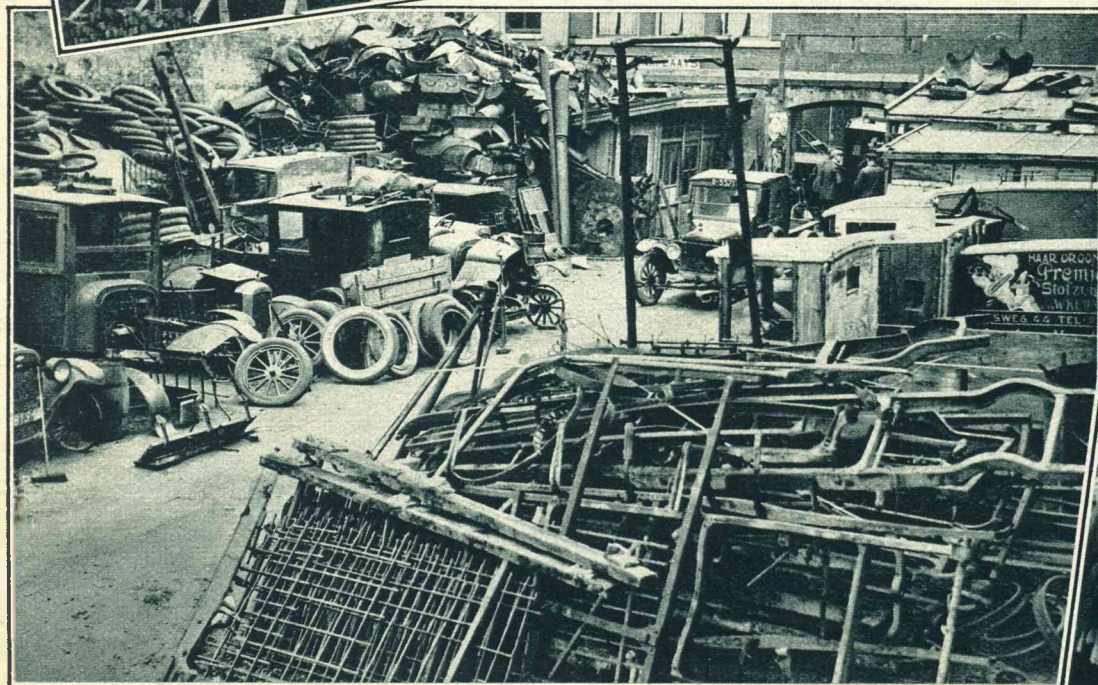
In de Raadsaal aan het Prinsenhof te Haarlem werd een poppentoonstelling gehouden ten bate van de kinderbewaarplaatsen. Een inzending Wajangpoppen en daaronder de stand van het Koloniaal Instituut, voorstellende een Inlandsch Tuinfeest. Links een volledige gamelan.

Ijsvermaak te Volendam, dat maar van korten duur was.

Nabij Laren wordt een nieuwe watertoren met bijgebouwen opgetrokken door rekening van het Provinciale Waterleidingbedrijf.

Ook Haarlem heeft zijn „auto-kerkhof”, n.l. aan de Spaarnwouderstraat aldaar.

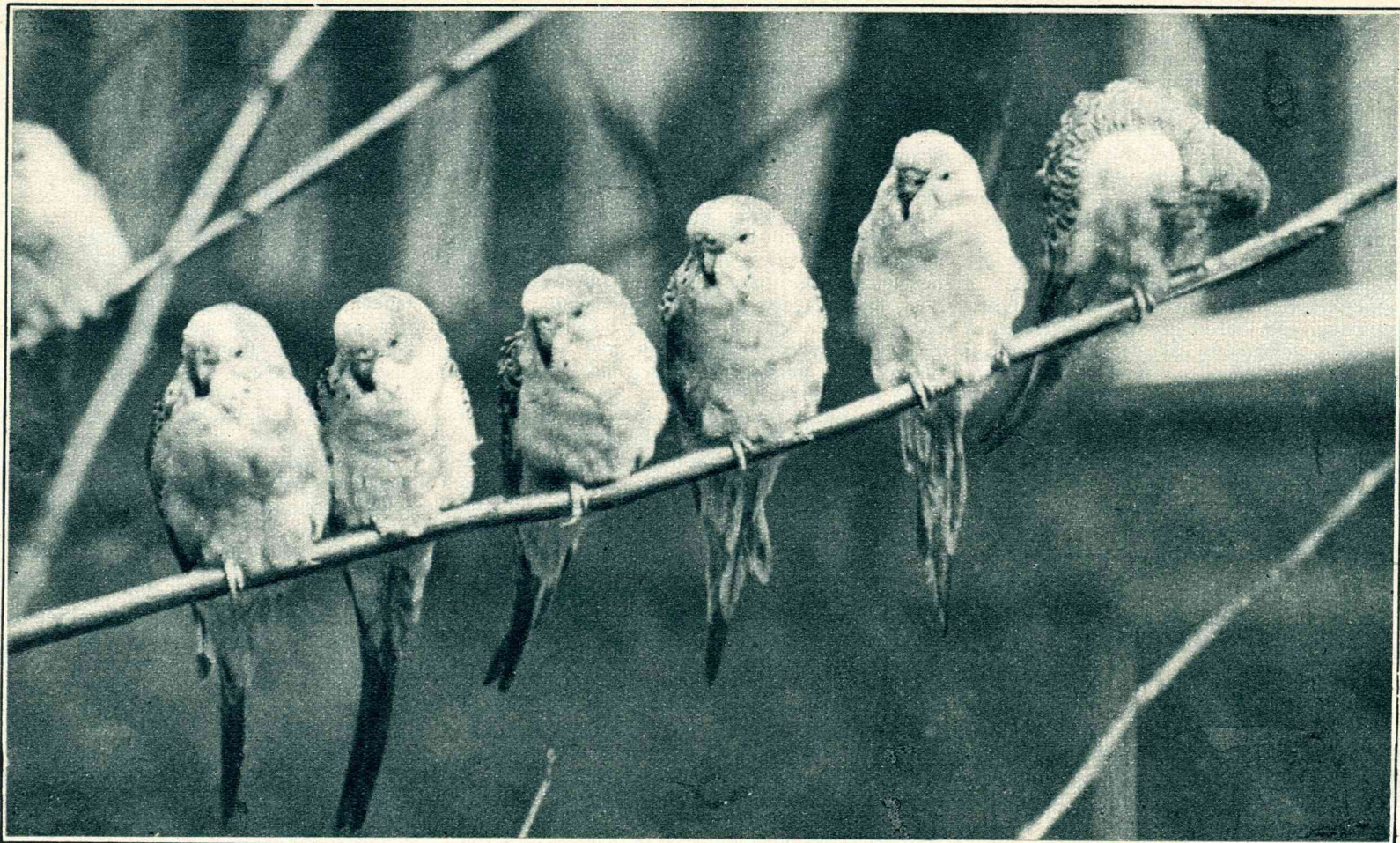

Te Bennebroek werd een bloementoonstelling gehouden, door den R. K. Land en Tuinbouwbond georganiseerd. De burgemeester bezoekt de stands.

NEURENBERG

DE „FLEISCHERBRÜCKE“, EEN FRAAIE STRAAT IN DEZE HISTORISCHE ZUID-DUITSCH E STAD.

Tak-conferentie.

DE BEDDRIEGER

Maar hiermee was de edelmoedigheid van MacKnight nog niet ten einde — want vijf minuten later, toen zij elkaar ten afscheid de hand drukten, en MacKnight buitensporige taal deed hooren, vond Wallen 'n Maleischen gids, met proviand beladen, gereed staan, om hem te vergezellen op zijn nachtelijken tocht over het eiland.

Aan den boschrand keek Wallen om.

De zon, al laag in het westen, overstroomde de zeebocht met gouden gloed. Op het strand was een aantal Maleiers bezig met hun eigenaardige bootjes, en anderen liepen heen en weer om het kluitje inlandsche hutten — maar de blik van Wallen bleef bij den gebaarden man, die tegen den deurpost leunde van het eenzame handelshuis.

De man wuifde met de hand en schreeuwde :

„Vergeet MacKnight van Arroe niet, man ! Vergeet MacKnight niet, man !”

En plotseling kwam er een waas voor Wallen's oogen. Hij probeerde terug te schreeuwen, maar kon alleen wuiven. En toen ontrokken de boomen den koopman aan het gezicht.

MacKnight vergeten ! Den man, die hem verpleegd had tot hij herleefde, zooals een moeder haar kind verplegen zou ! Dien eenzamen menscheijken buitenpost der beschaving vergeten — een man met een ijzeren vuist, een stekelige tong, en een hart zoo week als dat van een vrouw. Neen, hij zou MacKnight niet vergeten !

Hij dwong zijn lippen tot een glimlach. Een mensch maakte vreemde vriendschappen in die uithoeken der wereld — en maakte ze onder vreemde omstandigheden. Er waren duizend kansen tegen één, dat hij en MacKnight elkaar nooit meer zouden ontmoeten — maar toch was het 'n vriendschap, die blijven zou.

Twintig mijlen over het eiland vóór zonsopgang !

Hij zette zijn schouders in postuur, riep opgewekt zijn inlandschen tochtgenoot toe en verhaast-

door Frank L. Packard

te zijn pas. Eén ding was gelukkig : er was tenminste een weg, of tenminste een pad — MacKnight kreeg een deel van zijn levensmiddelen en al zijn post uit het dorp Pobi, aan den anderen kant.

Wallen begon benieuwd te zijn, wat het voor een schip was, en nog meer, wat voor kapitein er op het schip was, dat te Pobi was binnengeloopen. Hij had het aanbod van MacKnight, om hem geld voor te schieten, afgewezen, en hij bezat geen penny — maar dat passage hem niet geweigerd zou worden, daar was hij wel gerust op. Hij kon er zoo noodig voor werken.

Een blanke, die zijn vak verstond, was op een schip in die streken altijd geld waard. Het was waar, al te fit was hij nog niet ; maar daar was hij sterk genoeg voor, — sterk genoeg ; — er kwam een matte blos op zijn wangen en zijn oogen werden harder — om op de een of andere manier in Singapore te komen !

Hij had dien laatsten middag aan boord van het peetschip niet vergeten, noch den Chinees, die in zijn armen gestorven was, fluisterend over Drankhuis-Sam van Singapore ! Vergeten ! Hij had in al die weken aan niets anders gedacht ; hij had er zelfs over liggen ijlen, had MacKnight hem verteld. En nu schoten hem de woorden te binnen, die MacKnight gesproken had dien avond, toen ze zijn geschiedenis bepraat hadden, in 't begin van zijn beterschap. Hij zag 't nog, hoe MacKnight dat verdroogde gezicht rimpelde, en ernstig aan zijn dunnen grijzenden baard trok.

„Man, houd je gedekt !” had de oude Schot gezegd. „Dat is mijn raad. Vertrouw geen man en geen vrouw, en spreek er geen woord over — of nog beter, maak, dat je den Oost uitkomt. Er zijn hier dingen, waar je 't beste af kunt blijven, en ik zou

zeggen, dat die Sam in Singapore er één van is.”

Wallen glimlachte weer — maar nu op een manier, die niet uit een gedachte van vriendschap voortkwam. Er dreef nu één ding boven in zijn leven — Drankhuis-Sam van Singapore, de man, die hem zoo geheimzinnig had probeeren te vermoorden, hem uit het donker te besluipen.

Singapore ! Singapore ! Het was nu nooit uit zijn gedachten. Daar komen, en de waarheid, het motief, de reden, de heele geschiedenis afdwingen van die menschelijke spin, die zat te loeren in zijn web, en dan — hij balde koppig de vuisten — dan met den kerel afrekenen !

En daarom moest hij Pobi bereiken voor het licht was, vóór dat schip wegvoer.

Het was geen gewone koopvaardij, had MacKnight gezegd, en — wie weet ! hij kon 't treffen, dat 't op weg was naar Singapore. In ieder geval, hij kon altijd ergens op een ander schip overgaan, — het was een kans, om van het eiland weg te komen, die hij anders misschien in geen twee maanden weer kreeg.

Hij liep gestadig door, zonder vermoeienis te voelen, met een buitengewone helderheid van geest. En toen, met een schokje van verwondering, merkte hij, toen de Maleier teekens gaf om halt te houden en een vuurtje begon aan te maken, dat 't al bijna donker was.

En ook bemerkte hij met verwondering, dat hij, al had hij geen vermoeienis gevoeld, dankbaar was, dat hij zat.

Hij mopperde een beetje bij de thee, die de Maleier gezet had, en bewreef krachtig zijn been-spiieren. Ze trokken zenuwachtig, toen hij zijn lichaamsgewicht weer op zijn beenen overbracht. Dat was leelijk ! Hij kneep den mond dicht. Enfin, leelijk of niet, ze zouden hem het eiland over moeten brengen, vóór de dag aanbrak.

No. 2

Zij liepen verder.

Er ging een uur voorbij, en hij moest rusten — en na een nieuw begin, en menigmaal daarna, rusten en weer rusten, onrustbarend vaak. Hij kon niets zien. Het was zwart in het tropische woud, zijn voet verwarde zich onophoudelijk in de takken, en kruipplanten, die overal over het pad groeiden, en het was bovendien ellendig heet. Eindelijk moest hij zichzelf toegeven, dat hij niet meer opschoot dan een mijl per uur, dat werd voor twintig mijlen. . . Hij kreunde.

Maar eerst toen het begon te dagen gaf Wallen het eindelijk op — hij gaf op, toen de wilskracht, en de koppigheid van een man, die niet wil weten van mislukking, niet meer genoeg energie der zenuwen gaven, in plaats van de ontbrekende lichaamskracht, om door te zetten. Hij voelde zich slap in heel zijn lichaam en het zweet brak hem uit. MacKnight had gelijk gehad: hij was niet sterk genoeg geweest voor zoo'n tocht, het was niets geworden dan mislukking. Hij was nog ver van Pobi, en het was nu licht.

De Maleier keek hem bezorgd aan, en bood door teekens aan, hem op zijn rug te dragen. Wallen, die op den grond lag, kwam half overeind om het aanbod aan te nemen, maar schudde toen het hoofd. Het hielp niets, of ze dat al probeerden; het was te ver, want hij had de bittere zekerheid, dat hij nog maar weinig meer dan den halven afstand had afgelegd.

Maar er moest een uitweg zijn. Verslagen was hij nog niet. Hij moest dat schip halen. Zijn hoofd deed leelijk pijn, zooals hij zich herinnerde, dat het pijn had gedaan in dien tijd van halve bewusteloosheid voor het langzame, trage hersteld. Hij hield het tusschen de handen en staarde naar den grond.

Opeens keek hij op.

Ja, natuurlijk! Hij was een ezel geweest, dat hij er niet vroeger aan gedacht had, uren geleden, toen hij pas begon te begrijpen, dat hij 't niet haalde — in plaats van er nu eerst aan te denken, nu het te laat kon zijn, nu de boot wel al weg kon zijn! Hij kende geen Maleisch, maar MacKnight zou den man wel vertellen hebben, waarom zij het eiland gingen oversteken. Hij kon den Maleier vooruit sturen, en zelf volgen, zoo gauw hij kon. En als hij een briefje schreef, stuurden ze hem misschien hulp.

Hij tastte in zijn zakken. Niets! Enfin, de Maleier was schrander. Hij zou zijn woordje wel doen op 't schip — en welbeschouwd zou een briefje dan geen verschil maken — 't hing toch maar allemaal van den kapitein af. Die zou wachten, als hij het verhaal van den Maleier gehoord had, of hij zou niet wachten, of er een briefje was of niet.

Hij begon gebaren te maken; wees eerst naar zijn tochtgenoot, toen naar den kant van Pobi, toen naar zichzelf, en toen naar den grond, om aan te duiden, dat hij achter zou blijven.

„En haast je — vlug — Pobi,” besloot Wallen gebiedend.

De Maleier knikte.

„Pobi — vlug,” herhaalde hij — en hij ging, in snellen pas het pad af.

Wallen keek hem na, en toen hij hem zag verdwijnen begon hij zelf weer te loopen — maar toen moest hij het voorgoed opgeven. Hij was totaal op, en hij was woedend op zichzelf om zijn toestand. Zou hij dan eeuwig ziek blijven! Hij keek naar zijn magere polsen en beet op de tanden. Die Drankhuis-Sam zou weer lachen, als hij hem nu zien kon. Wat deed zijn lichaam hem overal zeer!

En toen, heftig, beheerschte hij zich.

„Doe niet zoo kinderachtig!” mompelde hij tot zichzelf, „daar kom je niet mee in Pobi — of waar dan ook!”

Met een kort lachje strekte hij zich in zijn volle lengte uit op den grond. Er zat niets anders op dan wachten. Hij zou misschien een mijl opschieten, voordat de Maleier terugkwam — maar wat hielp een mijl?

Eén ding was zeker: alle verdere inspanning zou ernstige gevolgen hebben. Een tropisch eiland was geen herstellingsoord voor een afgeziekt lichaam, en een terugval in de trage koorts, die hij had overgehouden van den Gelen Jack, betekende — hij hield het zichzelf nu kort en bondig voor den geest — vaarwel aan Singapore en aan al het andere!

En zoo wachtte Wallen, zichzelf nu meester in

een soort wijsgeerige kalmte, terwijl de tijd langzaam voorbijging. Omdat hij zeer zwak was doezelde hij nu en dan even; maar ook als zijn gedachten een onrustbarende wending namen, bleef hij stil liggen.

Hij moest 't zichzelf maar toegeven — werken voor zijn overtocht zou hij niet kunnen. Hij begon spijt te krijgen, dat hij het aangeboden geld van MacKnight niet had aangenomen. Hij had 't den koopman altijd terug kunnen sturen, vroeg of laat. Maar die spijt hielp nu niets. Hij had het geld niet aangenomen — het was geen oogenblik in hem opgekomen, dat hij niet zou kunnen werken voor den kost, als 't noodig was. En nu... verondersteld zelfs dat hij het schip bereikte, zouden ze een passagier opnemen, die niet alleen geen penny bezat, maar nog ziek was ook?

Hij schudde het hoofd.

„Ik geloof, dat mijn geluk uit wandelen is,” zei hij tot zichzelf met een mat lachje.

Hij had geen middel om na te gaan, hoeveel tijd hij daar in het bosch doorbracht — het werd alleen hoe langer hoe heeter. Hij had er evenmin idee van, hoe lang het geleden was, dat de Maleier hem had verlaten, tot hij eindelijk, op het geluid van stemmen, overeind kwam zitten, met zijn rug steunend tegen een boomstam.

Toen kwam het geklepper van paardenhoeven, en de Maleier, hard loopend kwam in zicht om de bocht van het pad, een paar meters weg; terwijl de lach van een meisje opklonk, en onmiddellijk bedwongen werd toen zij, en een man die naast haar reed, eveneens in 't gezicht kwam.

„O!” riep ze uit. „Daar is iemand!” Dat zal de inlander bedoeld hebben. En — en ik geloof, dat hij gewond is. Vlug, meneer Mott!”

Zij was uit het zadel gegleden en snelde naar hem toe — een klein figuurtje in 't wit, met bruine haren en bruine oogen, en een gezichtje, dat nu echte bezorgdheid en medelijden afspiegelde.

Wallen probeerde op te staan; het lukte hem met moeite, en hij glimlachte verbluft, toen hij het meisje aankeek, en daarna den Maleier, die opgewonden praatte en gebaren maakte, en ten slotte naar den metgezel van het meisje, die snel was afgestegen en zich bij hen had gevoegd.

Een beetje vaag vroeg hij zich af, wie die menschen konden zijn, waar de Maleier hen gevonden had — en hij wist niet waarom, maar het gezicht van den man beviel hem niet.

„Hallo!” riep de man. „Wat mankeert er aan? Gewond?”

„Neen,” zei Wallen, „een beetje slap. Doodmoe, meer niet, geloof ik. Niets van belang. Ik... kunt u me ook vertellen, of die boot, die gisteren in Pobi is gekomen, er nog ligt? Ik heb me een beetje overspannen — ik wou van MacKnight dwars 't eiland over, om het schip nog te halen.”

„MacKnight!” herhaalde het meisje aanstonds. „Daar moeten wij juist naar toe! Is 't niet, meneer Mott?”

„Ja,” antwoordde haar metgezel, en hij keek Wallen op een eigenaardige manier aan. Toen zei hij tot Wallen: „We hebben dien inboorling op den weg ontmoet, maar we begrepen niet, wat hij wou. Hij was op weg naar de stad, maar hij keerde om en ging met ons mee terug, hij rende maar voor ons uit. Maak u maar niet bezorgd over 't schip — daar zijn wij zelf van. Ik ben tweede officier — maar... u bent te zwak om te blijven staan praten!”

Wallen stond te zwaaien op zijn beenen, hoewel hij tegen den boom leunde.

„Ik ben heel goed,” zei hij. „Alleen even duizelig. Ik ben... ik maak me nogal bezorgd over dat schip.”

„Er is in ieder geval geen haast,” antwoordde Mott. „Ze zullen heusch niet zonder ons vertrekken. Hoort u eens. U komt van MacKnight, zegt u? We hebben in Pobi gehoord, dat er daar een overlevende was van de bark Upolo, en we wilden er even heen rijden — juffrouw MacKay en ik — om te kijken. Is er iets van waar?”

Wallen keek op. Wat kon hun de Upolo schelen! „Een beetje wel,” zei hij met een flauw lachje, „want ik ben de overlevende.”

„Wat!” riep Mott. „Is 't waarachtig? Dan,” ging hij opgewonden voort, „kunt u ons misschien wel vertellen, wat er geworden is van Stacey Wallen die op die boot eerste stuurman was?”

Wallen staarde hem aan. Hij was er niet zeker van, dat hij hem goed verstaan had. Dat was

vreemd — het vreemdste geval, dat hij ooit had meegemaakt! Hij lachte zenuwachtig.

„Ik ben Stacey Wallen,” zei hij.

Er kwam een kreet van opgewonden verbazing uit den mond van het meisje. Mott staarde Wallen in de grootste verwondering aan, trok de klep van zijn pet op en veegde zich werktuigelijk met zijn zakdoek het voorhoofd af.

Wallen's lach stierf weg, en hij keek bezorgd van den een naar den ander.

„Ik... ik begrijp u natuurlijk niet,” zei hij.

„Maar de hoofdzaak is — denkt u, dat de schipper me passage zal geven? Ik... ik heb niets kunnen redden van de Upolo, en ik had gerekend, dat ik met werken overal zou kunnen komen, maar ik ben bang, dat dat me voorloopig niet zal lukken.”

„Zoudt u paard kunnen rijden,” vroeg Mott, „als die Maleier en ik u vasthielden?”

„O jawel,” zei Wallen gretig. „Ja; maar zou de schipper...”

„O, dat zal wel lukken!” zei Mott op een vreemden toon. „Als ik me niet heel erg vergis, wil de schipper niemand zoo graag ontmoeten als u.”

DERDE HOOFDSTUK — ONGELUK... OF MOORD?

De snijdende opmerking van MacKnight over den omvang van het schip was niet heel ver van de waarheid geweest. Wallen, die nu in een kooi lag, en ontwaakt was na een zeer verkwikkenden slaap, had wel is waar nog geen gelegenheid gehad, om iets van het schip te zien, behalve dan wat hij had kunnen waarnemen, toen hij er van Pobi in een sloep heenroeide; maar die korte aanblik had zijn zeemansoog weinig verheugd. De Monleigh was heel zeker een erg klein, erg vuil en erg verweerd vaartuig; en naar haar geheele uiterlijk te oordeelen was ze een van die ongezellige oceaan-zwervertjes, die geen vasten koers en geen dienstregeling hebben — die de kruimels van den wereldhandel meenemen, waar zij ze vinden, en dankbaar zijn voor die kruimels.

Wallen lag droomerig het kleine kajuitje rond te staren. Hij voelde zich onuitsprekelijk verlicht, want hij werd geen ander lichamelijk ongemak gewaar, dan een pijnlijk gevoel in al zijn spieren. Hij was dien morgen bang geweest, dat hij weer heelemaal in zou storten, maar hij had nu geen koorts, en evenmin die ellendige draaierigheid in zijn hoofd, en — hij glimlachte gelukkig bij die gedachte — als hij een dag of wat op zee was, zou hij er wel weer bovenop zijn.

Hij ging overeind zitten in zijn kooi, toen van vooruit de scheepsbel luidde. Twee glazen — vijf uur namiddag. Hij stond op, ging naar de waschkom en doopte zijn hoofd in 't water.

Hoe kwam Helen MacKay — ze had hem onderweg naar Pobi haar naam gezegd — hier... hoe kwam ze op zoo'n zwerper als de Monleigh? Hij had geen andere vrouwen aan boord gezien; maar 't was waar — hij ploeterde heerlijk met het water — hij had heelemaal niet veel gezien, want pas was hij aan boord gekomen, of Helen MacKay had den schipper aangesproken, dat magere ventje met z'n rare oogen, en er op aangedrongen, dat hij onmiddellijk naar bed zou worden gebracht.

Er ontstond een verwarring in Wallen's gedachten, terwijl hij zijn toilet voltooide. Hij had een zekeren afkeer opgevat voor het schip, en iedereen, die er op was, voorzoover hij ermee in aanraking was gekomen — behalve Helen MacKay! Dat gezicht van dien Mott bijvoorbeeld had hem al dadelijk slecht aangestaan, toen hij hem in 't bosch voor 't eerst zag. De man was beleefd genoeg geweest — meer dan beleefd, bijna buitensporig voorkomend, onderweg naar Pobi; maar hij mocht hem toch niet. En uit zijn korte ontmoeting met den kapitein had hij hetzelfde wantrouwige gevoel overgehouden, ondanks dezelfde buitensporige voorkomendheid.

Wallen keek eens door de patrijspoort naar buiten. Ze lagen nog voor anker dicht bij de drie pakhuizen en de woningen, die vereerd waren met den naam Pobi. Wat betekende dat eigenlijk? Wat moest de Monleigh in Pobi? Hij zag geen spoor van laden of lossen. En vooral — hoe waren ze iets te weten gekomen over hem en de Upolo? En waarom stelden zij zoo veel belang in hem, dat zij den tweeden officier het eiland over stuurden naar MacKnight, om bij een mogelijken overlevende van de bark naar hem te informeren?

„Drankhuis-Sam van Singapore!” Vanzelf kwamen de woorden door zijn brein schieten.

Wallen stond in gepeins zacht te fluiten. Zou er eenig verband bestaan...? Het leek onzinnig onmogelijk! En toch kon het geen puur toeval zijn, wat er gebeurd was.

„'t Is in ieder geval een beetje raar, als je er over nadenkt,” mompelde hij langzaam. „Ik zal eens hooren, wat de schipper te zeggen heeft.”

Hij deed de deur van zijn hut open, en kwam in een ruimte, die de groote kajuit van het schip scheen te zijn. Er stond in 't midden een lange tafel met draaistoelen; en aan iederen kant van de kajuit waren hutdeuren, zes in 't geheel, gelijk aan de ééne, die hij juist achter zich had dichtgedaan. De meubels in de kajuit zagen er even verwaarloosd uit als het uitwendige van het schip.

Er was niemand te zien. Wallen liep de kajuit door naar den ingang en bleef toen staan, om terrein te verkennen. Er liep een smalle gang naar bak- en stuurboord, met open deuren aan 't eind, die uitkwamen op het hoofddek. Vlak voor hem liep er een kort trappetje naar boven. Dat besteeg hij, en hij kwam in een kleine lage rook- of speelkamer, met aan weerszijden deuren, die uitkwamen op een slopendek, dat royaal ruim was voor de afmetingen van het schip. Hij ging het dek op, en liep een klein radio-huisje voorbij naar de kapiteinshut onder de brug.

En daar, terwijl hij klopte, zag hij voor 't eerst eenig teeken van leven aan boord. Hij kon neerzien op het voordek, een glad dek, dat uitliep in een hoogen bak, waar drie mannen met ruwe gezichten lagen te luieren.

„Binnen!” riep een groffe stem.

Wallen ging binnen, en stond voor den kleinen man met het magere gezicht en de vreemde oogen — aanstonds verving hij het woord „vreemd” door „schichtig” — dien hij herkende als den kapitein.

„Hallo!” riep de kapitein, met een stem, die plotseling vriendelijk was geworden. „Daar hebben we zoowaar meneer Wallen! En al op de been ook! Ga zitten! Ga zitten!” Hij wees Wallen een stoel, en schoof de flesch en de glazen, die op tafel stonden, naar voren. „Ga zitten, meneer Wallen, en bedien u!”

Wallen schudde het hoofd terwijl hij ging zitten. „Dank u wel,” zei hij, „ik houd me nog maar aan de quinine.”

„Quinine?” herhaalde de ander. „O ja, natuurlijk! Ja, groot gelijk! Enfin” — hij schonk zichzelf een glas in — „op uw gezondheid, en net zoo gemeend, al drink ik alleen. En ik kan u vertellen, meneer Wallen, dat dit de komiekste ontmoeting is, die ik ooit van mijn leven gehad heb.”

Wallen's blik ging de kajuit rond, maar toen hij den kapitein plotseling weer aanzag, ving hij een heimelijken blik op, dien de ander op hem sloeg over zijn bril heen.

„Die ik ooit van mijn leven gehad heb,” herhaalde de kapitein vlug, de oogen neerslaande. „We zullen elkaar heel wat te vertellen hebben, meneer Wallen.”

„Dat geloof ik ook,” zei Wallen. „Er zijn heel wat dingen, die ik niet begrijp, kapitein... Laynton, is 't niet? Ik weet niet zeker, of ik den naam goed verstaan heb, toen juffrouw MacKay ons voorstelde.”

„'t Is in orde,” zei de ander. „Laynton. Kapitein Laynton. Mark Laynton.”

„Nu, kapitein Laynton,” zei Wallen, „uw opmerking, dat 't zoo'n komieke ontmoeting is, maakt me 't heele geval nog raadselachtiger. Ik begrijp natuurlijk, dat u gehoord kan hebben, dat de Upolo vermist werd — of gerapporteerd is als vergaan; maar ik begrijp niet, hoe u weten kunt, dat ik er aan boord was, en als u 't wist, waarom u zich dan voor mij interesseerde.”

Kapitein Laynton lachte een gedwongen lachje.

„Ik wist heelemaal niet, dat de bark vergaan was, vóór ik hier gisteren kwam, en hoorde, dat er een overlevende van dat schip aan den anderen kant van het eiland was — maar ik wist wel van u!” Hij zweeg, keek Wallen, vluchtig rusteloos aan, en begon toen heen en weer te loopen door de kleine ruimte, drie passen heen, drie passen terug. „Vervloekt, man!” viel hij opeens uit. „Ik heb slecht nieuws voor je. Je vader is dood.”

Een oogenblik bleef Wallen roerloos en sprakeeloos. Hij kon niet zoo ineens de volle beteekenis van die woorden vatten. Zijn vader — dood! Wat wist dat magere ventje, met die kleine zwarte oogjes, die je nooit aan wilden kijken — dat ventje, dat nu zenuwachtig heen en weer liep in een hut van een verroeste zwerfboot hier in de Java-zee, aan den anderen kant van de wereld — van zijn vader, die nooit buiten de vier muren van zijn eenzame grijze huis in Californië kwam? Dood! Het gaf hem een schrik — geen pijnlijk verdriet. Hij had zijn vader nooit echt gekend. Maar dat die man hier wist... daar zat iets vreemds, iets bijna griezeligs in.

„Wat weet u van mijn vader?” vroeg hij eindelijk op strakken toon.

Kapitein Laynton bleef voor de tafel staan, trok de la open, nam er een blad papier uit en gaf dat aan Wallen.

„Je zult daar de bedoeling zelf wel van begrijpen,” zei hij.

Wallen bleef even verbluft op het papier staren — en toen, in plotseling begrijpen, stond hij over-eind. Het was een lijst van de havens, die de ongelukkige Upolo op haar laatste reis had moeten aandoen — havens, die zij nooit bereikt had.

„Hoe komt u daar aan?” vroeg hij zacht.

(Wordt voortgezet.)

Tegen het middaguur „onluiken” de ramen van de hoofdstraten van Innsbrück, helgeen een merkwaardig schouwspel oplevert

Verkade in „De dienstknecht in het huis.”

Onder de kunstenaars is de tooneelspeler een misdeelde. Een tijdelijke roem, een iederen dag bedreigde gunst van het wispelturig publiek mogen al eenige jaren zijn deel zijn, met zijn dood blijft er van zijn kunst niets anders dan de herinnering — een naam, die voor volgende geslachten geen betekenisvollen klank meer zal hebben. Zelfs de film-artist verkeert nog in gunstiger omstandigheden; immers de fotografie en de gramfoon bewaren zijn spel en zijn stem.

Daarom mag men de gelegenheid niet laten voorbijgaan om de enkele groote artisten, die ons helaas in staat van ontbinding verkeerende vaderlandsche tooneel, bezit, te eeren.

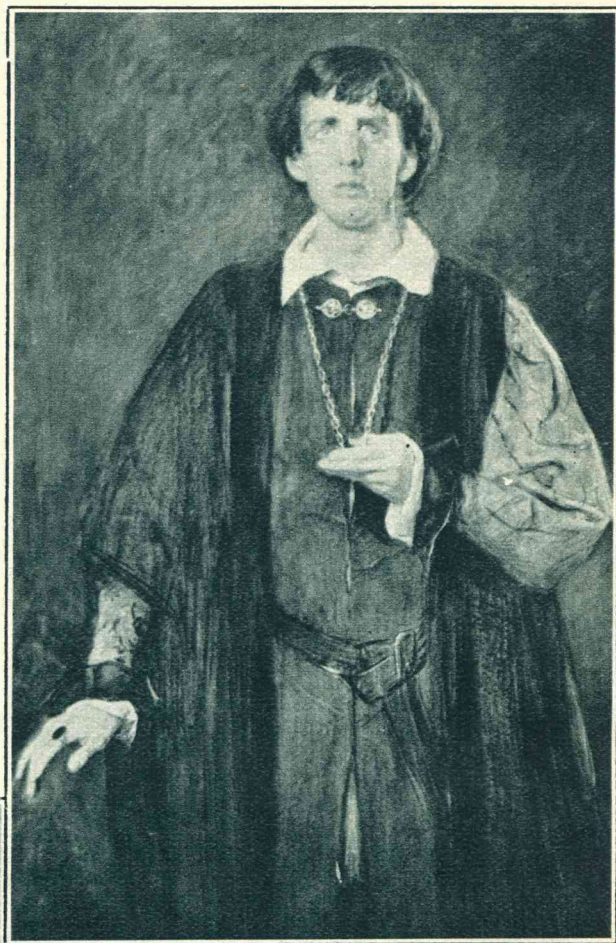
Eduard Verkade, die zijn zilveren tooneeljubiläum thans viert behoort tot die enkelingen. Men moge het al oneens zijn met zijn artistieke opvattingen, niet altijd waardeering kunnen uitspreken voor de keuze van zijn stukken, voor zijn regie, critiek willen uitoefenen op zijn ongebreideld vermogen gezelschap-

pen te creëren — men zal altijd moeten erkennen, dat hij een artist was tot in de zenuwen van zijn vingertoppen, en zich als zoodanig gedroeg. En dit is de grootste lof, dien wij meenen, dat aan Verkade toekomt. Want onder alle omstandigheden — en de omstandigheden hebben Verkade waarlijk niet gespaard — stelde hij voor alles veilig zijn kunst, die hij met een jaloersche liefde bewaakte, met de bijna angstige bezorgdheid, die iedere kunstenaar koestert voor het vak, waaraan hij zich met al de vermogens van lichaam en ziel geeft.

Het waren niet veel anders dan „tooneelrozen”, die Verkade op zijn pad gevonden heeft. Geboren uit een Zaanse koopmansfamilie, die, zeldzaamheid in dit land, een even sterk ontwikkelden zin voor handel als voor kunst bezat en bezit, werd hij oorspronkelijk bestemd voor de textielindustrie.

Maar hij dreef tenslotte zijn wil — naar het tooneel! — door. De jonge Verkade was in de gelegenheid bij de beste leermeesters van zijn tijd, hier en in het buitenland, onderricht te nemen, en toen hij voor het eerst in het openbaar optrad (in het Concertgebouw te Amsterdam met „Macbeth” van Shakespeare) was zijn succes groot. Aangemoedigd door een Lod. van Deyssel, een F. Wibaut, studeerde hij verder. Zijn debuut op het eigenlijke tooneel was te Amsterdam bij de Kon. Vereeniging op het Leidscheplein in de „Gysbreght”, waarin hij de rol van Arent van Aemstel vervulde.

In de dagbladen is voldoende gereleveerd hoe bewogen het bestaan van Verkade is geweest. Wij willen dit hier niet herhalen. Onvergetelijk zal blijven niet alleen de wijze, waarop hij tal van rollen heeft gespeeld, maar ook en vooral de groote taak, de hooge opvatting, die hij zich stelde, en die hij koesterde, bij het tooneelspele. Immers Eduard Verkade is, meer dan enig ander tooneel-leider, degene geweest, die het tooneel ten onzent

Eduard Verkade als „Hamlet”, waarschijnlijk zijn beste rol, — naar een schilderij van Anton van Welie.

heeft „vergeestelijkt”. Dit is een veel gebezigde term, die licht tot onduidelijkheid en misverstand aanleiding geeft — en dit dan ook overvloedig heeft gedaan.

Voldoende zij het te zeggen, dat aan Verkade de eer toekomt, de tooneelkunst te hebben gehaald uit het moeras van de „natuurlijke opvattingen”, waarin ze dreigde te verstikken. Hij heeft aan datgene, wat altijd het onvervreemdbaar eigendom van het tooneel zal zijn, nl. de karakteruitbeelding, getracht, zooveel mogelijk recht te doen wedervaren. In dien geest heeft hij tal van jongere spelers op voortreffelijke wijze „grootgebracht”.

„Ik sterf, Horatio” — de slotscène van Shaekspeare's „Hamlet” — opvoering in modern costuum.

HET ZILVEREN
JUBILEUM VAN

**Eduard
Verkade**

Verkade's jubileumstuk „Hij” biedt hem niet voldoende gelegenheid zijn groote talenten te ontplooiën. Daarvoor is de stof, die het probleem behelst van de Godsidee, te oppervlakkig behandeld. De tekst is één flitsend vuurwerk van geestige en goede dialogen; er behoort een zekere mate van Fransch tempo toe om haar tot haar recht te doen komen.

En gelijk het tot de inférieure eigenschappen van den doorsnee-Hollander behoort om de dartele en sierlijke degenstooten van den geest te miskennen als lompe, doodelijke kanonkogels, zoo behoort

Als majoor Estherhazy
in „De affaire Dreyfus”

Eduard Verkade in de
titelrol van „De Duivel”

het — op een te zeldzame uitzondering na — niet tot de sterkste zijden van onze tooneelstenen om hetgeen transparant en ijl is, ook in dien toestand te laten. Ongetwijfeld vieler in de opvoering veel te waardeeren — maar het stuk „waar we op zitten te wachten”, was het niet bepaald.

Laat ons hopen, dat Verkade nog menige gelegenheid tot revanche zal krijgen.

Verkade als „Hij”

Een andere scène uit het jubileumstuk „Hij” van
A. Savoir; v.l.n.r. Verkade, Nel Stants en W. v. d. Veer.

Deze belangrijke ontdekking heeft de vroegere tandpasta's doen verouderen

In de Pepsodent-Laboratoria is een nieuw materiaal samengesteld, hetwelk polijstende bestanddeelen bevat, die een algeheel ommekeer teweeg zullen brengen. De tanden gaan meer blinken, de tandslag wordt geheel verwijderd, terwijl het materiaal absoluut onschadelijk is voor het teere glazuur der tanden.

DE Pepsodent-Laboratoria maken een geheel nieuwe ontdekking bekend. Pepsodent heeft steeds naar verbetering gestreefd en geeft ook thans weer de toon aan door deze nieuwe ontdekking, die drie uitzonderlijke eigenschappen bezit:

1. Voor het verwijderen van den gevaarlijken tandslag zou het moeilijk zijn iets beters te vinden.
2. Door de uiterst fijne samenstelling zal het glazuur meer gaan blinken dan vroeger.
3. Doordat dit nieuwe materiaal beduidend zachter is, is het - en dit is zeer belangrijk - absoluut onschadelijk.

Nadat deze ontdekking gedaan was, zagen wij ons voor een groot vraagstuk geplaatst. Wij moesten n.l. dit nieuwe materiaal aan onze bestaande formule toevoegen zonder de vorm of de smaak van Pepsodent - waardoor zooveel hieraan de voorkeur gaven - te veranderen. Ook hierin zijn wij

GEBRUIK PEPSODENT TWEEAAL PER DAG — BEZOEK UW TANDARTS MINSTENS TWEEAAL PER JAAR. 5006

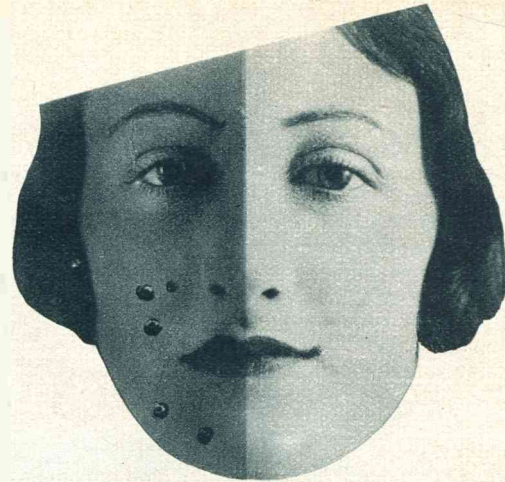
voortreffelijk geslaagd want zowel de smaak als het uiterlijk zijn geheel hetzelfde gebleven; de resultaten zijn echter nog beter.

Pepsodent, de tandpasta die den tandslag verwijderd.

Het voornaamste doel van Pepsodent is en zal steeds zijn: het verwijderen van den tandslag. Pepsodent slaagt hier thans beter in dan ooit.

Tandslag is dat kleverige laagje op Uw tanden. Bacteriën verzamelen zich erin en veroorzaken bederf. Ze blijven steeds in contact met het glazuur. Tandslag neemt voedseldeeltjes in zich op, waardoor de tanden er dof uit gaan zien. Verwijderen van den tandslag is een eerste vereischte voor schoonheid en gezondheid.

Koopt nog heden een tube. Pepsodent is volkomen onschadelijk, zelfs voor het teerste glazuur. Pepsodent is van 'n wetenschappelijk standpunt beschouwd de beste hedendaagsche Amerikaansche tandpasta.

„Mijn gezicht was vol puistjes”.

Nu een gave, frissche huid... en betere gezondheid.

Er is moed nodig voor een dergelijke bekentenis: „Mijn gezicht was vol puistjes”. Maar blijkbaar had deze dame medelijden met haar vroegere lotgenooten, die nog aan die lastige kwaal lijdten, terwijl zij hiervan verlost is. Zij schreef ons geheel uit eigen beweging — gaf haar naam en adres — enkel en alleen uit oprechte dankbaarheid en het verlangen anderen hierdoor te helpen. Ziehier de brief, dien wij ontvingen:

„Eenigen tijd geleden raadde mijn zuster mij aan om Kruschen Salts eens te probeeren voor mijn bloed, omdat mijn gezicht vol met puistjes was. Ik ben nu aan mijn tweede flesch en over het resultaat ben ik in de wolken. Bijna alle puistjes zijn verdwenen en ik voel me veel gezonder dan voorheen. Ik heb verscheidene vriendinnen geraaden, het ook te probeeren, omdat ik hen graag hetzelfde resultaat gun, als ik met Kruschen heb gehad. Ik laat u vrij, dezen brief te publiceren, want ik ben Kruschen Salts veel dank verschuldigd.” W. C. S.

Puistjes, vetworpjes en dergelijke huisgebreken zijn het gevolg van een slecht functionneeren van Uw inwendige organen, waardoor schadelijke zuren en giftige stoffen ontstaan. Indien u dus snel en zeker van zoo een leelijke, onooglijke teint verlost wilt zijn en voor altijd een frissche, zachte, aantrekkelijke

huid wilt hebben, neemt dan Kruschen Salts! Kruschen Salts is een volmaakte samenstelling der zes levenskrachtige zouten, die de zenuwen, klieren, bloed en lichaamsorganen uit uw voedsel moeten halen om regelmatig te kunnen functionneeren. Maar het is eenvoudig onmogelijk, dat u deze zouten krijgt uit het tegenwoordige gekookte voedsel.

Kruschen Salts geeft uw organen juist die zachte aansporing, die ze noodig hebben om regelmatig alle opgehoopte afvalstoffen uit het lichaam te verwijderen. En wanneer u inwendig bevrijd bent van alle onzuiverheden, dan zal ook zuiver, frisch bloed door uw aderen stroomen! U bent gezonder en u voelt dit. Uw frissche huid en heldere oogen getuigen ervan en uw voortdurende opgewektheid bewijst het.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

„Zij” CRÈME
voor huidverfraaiing

Ondanks uw leeftijd kwiek

Dr. E. Richter's
KRUIDENTHEE

door Dr. E. RICHTER'S KRUIDENTHEE. Zij verwijderd de onzuiverheden in uw lichaam, bevordert de spijsvertering en doet de overtollige vetlagen verdwijnen. Zonder dat u uw levensgewoonten behoeft te veranderen, zorgt zij voor onschadelijke gewichtsvermindering. Holl. verp. p. pak f 1.50, extra (sterk) f 1.75, verkr. in apoth. en drog. Waar niet, door den Gen.-vert. voor Holland: Georg Fr. Habenicht, Heerengr. 149, A'dam.

Men lette vooral op den naam Dr. E. RICHTER. Hij alléén waarborgt u het beloofde succes!

PIANO'S
Het Instrument, dat U zoudt willen bezitten, bevindt zich in onzen voorraad. Komt U eens kennismaken?

Vraag catalogus B **BENDER**
PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS
AMSTERDAM Spui 12, h. N. Z. Voorburgwal
ROTTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

Voor toilet

VISKOSE SPONS

altijd aangenaam en zuiver door uitwasschen in heet water of uitkoken

Als Uw
voeten
pijn doen

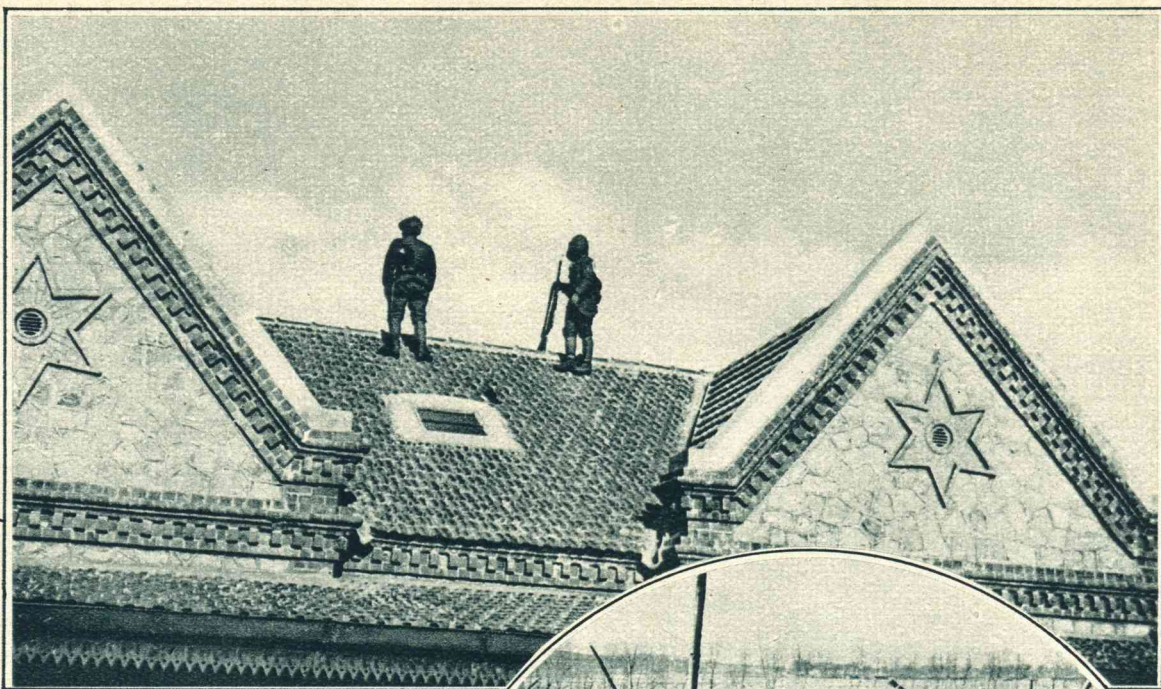
neem dan een
bad met
Saltrates
Rodell

Gij voelt verzachting in 30 seconden

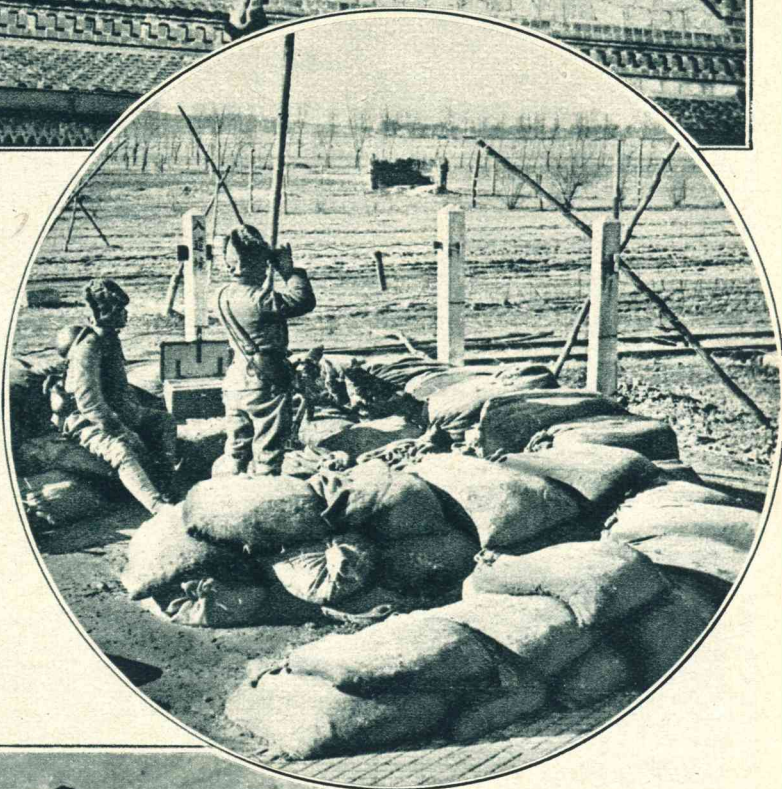
Hebt U zwakke, gezwollen voeten, die alle dagen branden en pijn doen? — Op hetzelfde oogenblik dat gij een bad met Saltrates Rodell neemt, voelt gij dadelijk verzachting en alle pijn is verdwenen. Saltrates verwijderd het zuur en de giftstoffen waardoor de voeten opzwellen, branden en transpireeren, het verdrijft pijnloos stekende eksteroogen alsmede eeltknobbels aan de teenen. Om prettige, frissche en gemakkelijke voeten te krijgen, moet gij in de een of andere apotheek, drogistij of parfumerie-zaak een pakket Saltrates Rodell koopen

Japansche schildwachten op het dak van het station te Pao-Tzu, dat geregeld door plotseling opduikende Chineezers wordt bedreigd.

DE GUERILLA IN CHINA

Ook de bandieten hebben hun echte versterkte schuilplaatsen. Een Chineesche wachtpost bij Tungkaio.

De strijd van de Japansche troepen tegen het Chineesche bandietisme gaat onverpoosd verder. Het schijnt, dat, naar de Japansche opvatting, tot „bandieten” niet alleen de muitende Chineesche troepen gerekend worden, die wegens gebrek aan soldij plunderend rondtrekken, maar ook burgers en gewone soldaten van geregelde regimenten.

Maar ook de Chineesche regeringstroepen willen de bandieten bestrijden. Zij bewaken daartoe vooral de spoorlijnen.

Uit de gevechtszone in Mandschoerije ontvingen wij een serie hierbij gereproduceerde foto's, welke eenig idee geven van de wijze waarop de Chineezers soms hun tegenstanders bestrijden.

Om het vaderland tot het uiterste tegen vreemde overheersers te verdedigen sluiten Chineesche burgers zich tot troepjes gewapende opstandelingen aan. Zoo nu en dan is er tijd voor een brief naar huis.

De commandant der Chineesche cavallerie, Tahiang, die zoowel tegen Japanners als bandieten strijdt.

Versterkte huizen te Tungkaio. Op den uitkijk naar naderende Japanners.

Een karakteristiek beeld van de buurten rondom het Y. Links rijen zich de oude zeventiende-eeuwsche huizen van de Kromme Waal aaneen, waarboven de fraaie koepel van de St. Nicolaaskerk zich verheft, terwijl men rechts van het water, aan

HET SCHEEPRIJK CA

SCHEEPRIJK AMSTERDAM

den Binnenkant, een gedeelte ontwaart van den zijgevel van het moderne Scheepvaarthuis. De aan den wal gemeerde booten en schuiten bewijzen, dat „scheeprijk” niet alleen geldt voor de havens, maar ook voor de binnenwateren van onze stad.

VROUWENLEVEN

Gebreide koraalroode jumper met luchtig gehaakt kraag en manchetten, in beige, koraalrood en bruin.

Vrouwelijke Handwerken in de Mode

We hebben eerder al eens aangekondigd, dat er bij de nieuwe modellen veel handwerk te pas komt. En of dit nu 'n gevolg is van de abnormale tijdsomstandigheden waarin we leven, omstandigheden waardoor veel meer vrouwen dan vroeger gedwongen zijn zelf haar kleeven te maken en anderszins vele vrouwen weer verdreven werden uit de betrekkingen welke zij hadden weten te veroveren, een feit is het, dat vrouwelijke handwerken ook bij de meest elegante toiletten worden toegepast. En daar dit feit veel nijvere vrouwenhanden werk verschaft, zal de nieuwe mode zeer zeker sympathie vinden en kunnen we dus wel aannemen, dat ze zich zal weten te handhaven.

Oude modes op het gebied van haak- en breiwerk zijn weer naar voren gekomen, maar ze zijn gemoderniseerd en krijgen nu een fijnheid, die vroegere modes verre overtreft. Ook de verscheidenheid van het gebodene is groter en de kleurencombinaties zijn soms zeer origineel. Er is haak- en breiwerk in combinatie met fraaie stoffen en eenvoudige gebreide blouses en jumpers krijgen iets heel apart door de kleurensamenstellingen en iets verijnds door de garneering van luchtige kant in los haakwerk van fijne wol.

Behalve blouses en jumpers welke, wanneer ze voor sport dienen, altijd de begeleiding hebben van 'n bijpassend mutsje en waarbij madame Agnès fraaie platte hoedjes ontwierp met *cache-peigne*, van wondermooie zachte van wol gehaakte bloemen, zijn er ook de *sets* van sjaal, mutsje en handschoenen en ook hiervan is bijzonder veel werk gemaakt. De sjaal is soms lang en tamelijk breed, soms driehoekig. Het mutsje past zich daarbij aan en de leeren handschoenen krijgen 'n er bij passende garneering.

Bij de lange sjaal hooren groote manchetten, gebreid of gehaakt of doorgestopt, evenals de overige deelen van de *set*; bij de driehoekige gestreepte sjaal hebben de manchetten der leeren handschoenen hetzelfde gehaakte patroon in dezelfde kleuren als 'n apart opgezette driehoek op de manchet.

Evenals deze *sets*, waarbij soms ook nog een mouwloos vest hoort, zijn ook blouses en jumpers niet alleen gebreid of gehaakt, maar vaak ook doorgestopt in strepen of in Schotsche ruiten, bijvoorbeeld rood met blauw en geel of rose met geel. De blouses hebben vaak een schootje, en er zijn aardige jumpers met pofmouwtjes, wat ook al weer 'n nieuwigheid is.

Ook voor zomertoiletten zullen garneeringen van fijne wollen kant zeker veel worden aangewend. Er zijn nu al fraaie witte japonnen ontworpen voor het zomerseizoen, met inzetsels van *pointe-lace*, in zeer fijne wol gewerkt. Er is ook een nieuw model, „Papillon” gedoopt, van ragfijne koraalkleurige wollen kant, met witten fichukraag en manchetten. Zoo worden er, door handige vrouwenvingers, ware kunstwerken geschapen, zooals men ze zich eertijds, bij de verwerking van wol, niet kon voorstellen en die nu weer aan vele vrouwen werk verschaffen van specifiek vrouwelijken aard, wat zeker wel 'n verblijdend verschijnsel is.

Ter reproductie hierbij heb ik 'n paar modellen

Matblauwe gebreide jumper, met rood vest en manchetten met haakwerk van fijne witte wol. — Rood mutsje met en relief gehaakte blauwe *cache-peigne*.

uitgezocht van het Parijsche modehuis Lumette, die zeker verschillende lezessen van deze rubriek tot navolging zullen inspireren en die de meesten onzer ook best zullen kunnen namaken. De eerste korte jumper is gebreid van koraalroode wol, de boord 2 r., 2 aver. en verder r. aan den rechter en aver. aan den linkerkant. Kraag en manchetten zijn gehaakt in luchtige steken van beige, koraalrood en bruin.

Het tweede model heeft 'n schootje en daarboven 'n ceintuur van 2 r. 2 aver. De jumper is gebreid van matblauwe wol, vest en manchetten zijn rood. De hals is afgewerkt met luchtig gehaakte steken van witte wol, terwijl 'n garnituurje van dezelfde steken op de manchet is genaaid.

'n Rood mutsje met blauwe *cache-peigne*, en relief gehaakt, werd hierbij ontworpen.

PAULA DEROSE.

Decoratieve hoekjes met zelfgemaakte kastjes

Decoratieve hoekjes kunt u maken door rechte-hoekige kastjes of liever vakjes van gelijke grootte. De hokjes hebben één open kant en vormen een aardig geheel, indien we ze samenvoegen. U ziet verschillende ideetjes, b.v. kubussen met gelijke kanten van 25 cm. van voren open gelaten. U neemt hiervoor dikke vuren geschaafde plankjes en spijkert ze op den kant. De spijkergaatjes worden dicht gemaakt met plamuur en de hokjes eerst gegrond en daarna overgeschilderd.

We behoeven waarschijnlijk niet meer te zeggen dat de houten vakjes, voor ze geschilderd worden eerst op de kanten danig geschuurd worden, waarbij ook de naden nog dicht geplamuurd worden.

Een modern aanzien wordt verkregen door elk vakje in twee kleuren te houden, den buitenkant b.v. zwart, den binnenkant oranje, den buitenkant groen, den binnenkant geel, lila van buiten, van binnen grijs (licht).

Het is aardig ze van buiten glad en binnen dof te schilderen, daarvoor is glatte en matte verf verkrijgbaar.

Wilt u echter alleen met glansverf een mooie matte tint verkrijgen, ook dat is mogelijk. U schildert dan alles met glansverf, laat dit staan, totdat u, wanneer u met den rugkant der vingers zacht er over strijkt, een piepend geluid hoort. De verf is dan nog niet geheel droog, doch juist goed om gepoeierd te worden. Men bestuift nu de glatte verf met speksteenpoeder, u kan 'n zacht kwastje of watje gebruiken om het poeder er luchtig over te strijken.

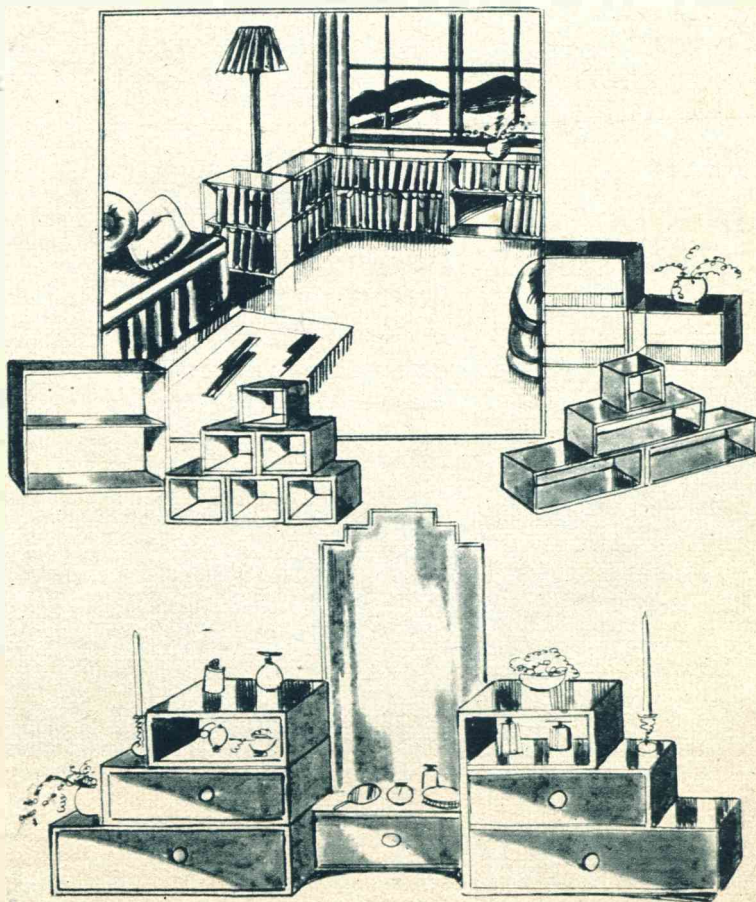
Eerst later, als het kastje droog is, wordt het overtollige poeder weggeveegd. Een prachtige matte glans wordt zodoende verkregen; eiglans noemt men dit soort schilderwerk. Deze matte glans blijft behouden, al wordt het nog zooveel schoongemaakt en daarbij nog, de verf is zeer sterk.

Fijne hoekjes kunt u verkrijgen met eiglans geschilderde vakjes samengebouwd tot een geheel.

De kleur kan in contrast, of in harmonie met het overige meubelwerk gekozen worden. Ook kan u vakjes van verschillende grootte maken en die als een pyramide opbouwen. Op de onderste tekening ziet u samengevoegde kastjes, gebruikt voor een moderne toilettafel. De onderste vakjes hebben laden, doch kunnen, indien dit te moeilijk is, ook open gelaten worden om er iets in te zetten.

Voor hoekjes in de kamer, zooals b.v. op de eerste tekening te zien is, geven we de voorkeur aan gelijke vakjes, daar die steeds in elkaar passen en op verschillende manieren kunnen geplaatst worden.

D. D. L.

Een Nieuw Kaartspel

gedeeld, onverschillig of er drie, vier, vijf, zes of zeven deelnemers zijn. De overblijvende een, twee, drie of vier kaarten worden ongezien terzijde gelegd en spelen niet mee. Zijn er drie spelers dan heeft ieder dus 17 kaarten, terwijl er één kaart overblijft; met vier spelers heeft ieder 13 kaarten en gaat het spel geheel op; met vijf spelers heeft ieder 10 kaarten en blijven er twee over enz.

De laatste kaart, die de gever zichzelf geeft, wordt opgelegd en is de troefkaart.

De speler, die links van den gever zit begint het spel. Terwijl hij natuurlijk de kleur, die troef is, goed in 't geheugen houdt zegt hij hoeveel slagen hij denkt te kunnen maken met de kaarten, die hij zelf in handen heeft, want er zijn bij dit spel geen maats; hij annonceert dus.

Denkt hij in het geheel geen slagen te kunnen maken dan zegt hij: „Ik pas” of „renonce” en is de beurt aan zijn linker buurman, die b.v. vier slagen annonceert, de volgende twee, de derde drie, enz.

De speler links van den gever komt dan uit. Iedere speler, die het juiste aantal slagen maakt, dat hij heeft geannonceerd, krijgt 10 punten, vermeerderd met één punt voor elken slag, dien hij gemaakt heeft. Heeft hij dus drie slagen geannonceerd dan krijgt hij, indien hij die slagen inderdaad maakt, 13 punten. De speler, die niet het geannonceerde aantal slagen maakt, onverschillig of hij er boven gaat of er onder blijft, verspeelt de 10 punten, doch krijgt wel één punt voor iederen gemaakten slag. Annonceert iemand dus vier slagen en maakt hij er twee, dan krijgt hij twee punten, maakt hij er zes, dan zes punten enz.

Ook de spelers, die gerenonceerd of gepast hebben, krijgen de 10 punten, indien zij inderdaad geen enkelen slag halen. Maken zij wel een of meer slagen dan krijgen zij niet de 10 punten, maar wel een punt voor iederen gemaakten slag.

Alle slagen, die een speler maakt, tellen dus met één punt per slag in zijn voordeel, maar de winst van 10 punten wordt uitsluitend toegekend aan hen, die het juiste aantal geannonceerde slagen halen of die in het geheel geen slagen maken, als zij gepast hebben.

Hij, wiens totale winstcijfer het eerst de 100 bereikt, wint het spel.

Er worden geen honneurs gespeeld, niet gedoubleerd enz. enz., zooals gezegd, er zijn geen maats, die leelijk kijken of door hun ondoordachte opmerkingen het heele spel bederven.

Het spel ondergaat in zijn verloop merkwaardige veranderingen in verband met het aantal spelers.

Laten we eens aannemen, dat er zes spelers zijn

en dat harten troef is. U hebt in handen schoppen-aas en heer en nog twee andere schoppenkaarten. Wellicht kunt u met aas en heer beide een slag maken, maar u kunt daar niet met zekerheid op rekenen, want er zitten nog maar negen schoppenkaarten verdeeld bij de vijf andere spelers. Maakt u dus met het aas een slag dan is het best mogelijk, dat de heer u bij het uitspelen wordt afgetroefd en u zou dus een slag minder maken dan u geannonceerd heeft. Anderzijds is het soms onmogelijk om niet méér slagen te maken dan men kan gebruiken.

U speelt bijvoorbeeld als u moet uitkomen de zes of zeven van een kleur uit. De medespeelsters wenschen om een of andere geheimzinnige reden dien slag niet te maken en spelen dus allen onder uw zes of zeven, met het gevolg, dat u een slag maakt, dien u met zoo'n lage kaart zeker niet verwacht had.

Aan een dergelijke situatie heeft het spel zijn naam te danken van „Oh, Hell!” Dit is namelijk de uitroep, die van een welopgevoeden Engelschman verwacht wordt, als hem zooiets overkomt en hij zich 10 punten winst ziet ontglippen. Hiermee is tevens het vaderland van het nieuwe spel verraden. Het wordt ook wel „Oh, Well!” genoemd, welke uitroep een beetje minder krachtig is. Wij laten de keuze geheel aan u over. Het is een persoonlijke zaak, afhankelijk van de hoeveelheid peper, waarmee u pleegt uw conversatie te kruiden en wij durven ons daarin niet mengen.

Nog een ander geval is bijvoorbeeld, dat iemand twee slagen geannonceerd heeft. Nadat deze gehaald zijn komt een ander uit met een kleur, die de eerste niet heeft en dus niet kan bekennen. Hij heeft alleen nog een paar lage troeven in handen en is dus gedwongen dezen slag af te troeven. Heeft hij naast die troeven ook nog andere kaarten in handen, dan is troef uitspelen natuurlijk niet verplichtend. In het geval, dat men gepast heeft, wordt natuurlijk zóó gespeeld, dat men de hoge kaarten zoo spoedig mogelijk kwijtraakt zonder daarmee slagen te halen.

Iedere speler doet dus zijn uiterste best om te voorkomen, dat de anderen de 10 punten winnen door slagen te maken, die de anderen noodig hebben of door hen te dwingen slagen te maken, die ze niet gebruiken kunnen.

Het lijkt overbodig er op te wijzen, dat de overgebleven kaarten, die in een ronde niet meegespeeld hebben, voor het schudden of wasschen der kaarten weer bij het spel moeten worden gevoegd. De praktijk wijst echter uit, dat dit nogal eens vergeten wordt.

* * *

Een bijzonder spannend spel kan gespeeld worden als er slechts twee spelers zijn. Ieder heeft dan 26 kaarten en weet bovendien precies welke kaarten de ander heeft. Als de een nu 8 slagen annonceert en de ander neemt niet eenvoudig de overblijvende 18 slagen voor zijn rekening, maar annonceert er b.v. 15 of 21 dan ontstaat een snelle schermutzing van geheugensterkte en scherpzinnigheid. Want het is natuurlijk onmogelijk, dat beide spelers hun geannonceerd aantal slagen halen.

Wij hopen, dat deze uiteenzetting zoo duidelijk is geweest, dat het spel verder geen moeilijkheden oplevert.

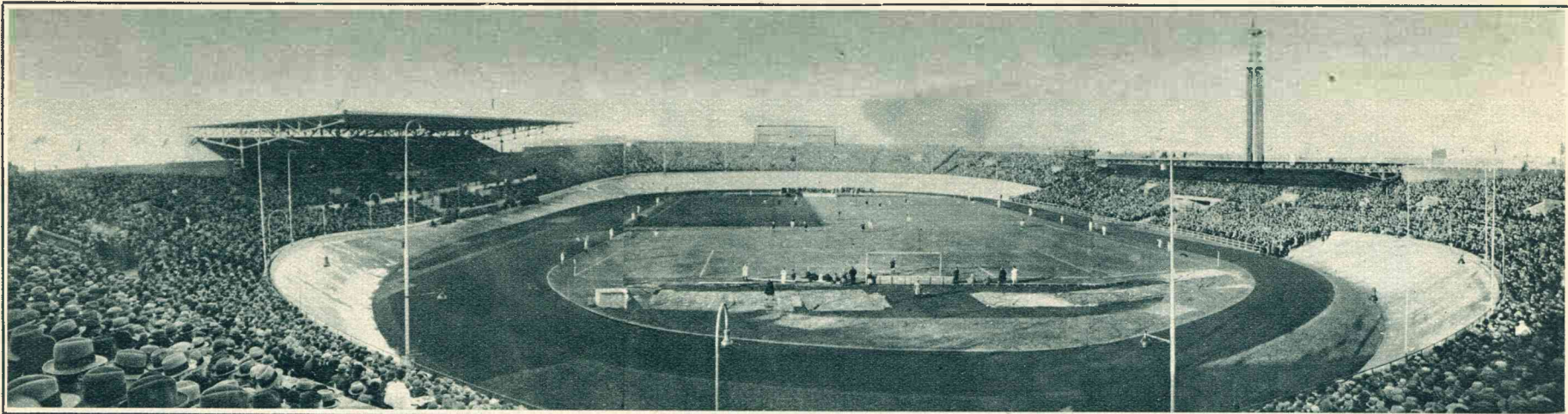
En nu... veel succes!

Misschien zijn er onder onze lezers kaartspelers, die moe zijn van het bridgen. Dit spel begint de afmetingen van een epidemische ziekte aan te nemen en voert een tyrannieke alleenheerschappij op de kaarttafels, zóó dat het zelfs de liefdadigheid schatplichtig heeft gemaakt. Wij hebben immers onze crisis-bridge-spelen. Het ligt voor de hand, dat er mensen zijn, die genoeg hebben van de bridge-regering en die het zullen waardeeren, dat wij hun hierbij een nieuw spel aanbieden, niet zóó moeilijk dat het spelen geen genoegen meer is, maar dat toch genoeg inzicht en oefening vereischt om interessant te zijn. Overal waar het tot nu toe is ingevoerd heeft het geestdriftige beoefenaars gevonden en ook in ons land zal het, eenmaal bekend gemaakt en gelanceerd, weldra enthousiaste aanhangers hebben.

* * *

Een goed kaartspel voor zeven spelers, dat echter even goed door drie personen kan worden gespeeld, is een zeldzaamheid. Als er in een gezelschap te veel deelnemers zijn om te bridgen zijn de overtollige liefhebbers gewoonlijk veroordeeld tot een-en-twintigen of een ander „gokspelletje”. Bij het nieuwe spel, dat wij introduceeren, kunnen zeven personen tegelijk meespelen, die alles wat zij hebben aan inzicht en geheugen zullen moeten verzamelen om bij te blijven.

Het heele spel van 52 kaarten wordt gelijk op-

Overzicht van het Stadion tijdens de Holland—België-match van Zondag j.l. Zooals men op de kiek duidelijk kan zien zijn op de wielerveerbaan voor de Marathontribune nog zitplaatsen bijgebouwd.

SPORT VAN ZONDAG VERLOREN

Einzug der Gladiatoren. Vol goeden moed betreden van Heel en z'n mannen den Stadionsgrond

Holland heeft van België verloren! Na de successen der Hollandsche voetbalploeg tegen Denemarken en Frankrijk komt deze nederlaag op eigen bodem, waar de Oranjeploeg toch niet makkelijk te kloppen is, misschien wel een beetje onverwacht. De wijze, waarop de Belgen de overwinning in de wacht sleepten had op zichzelf trouwens ook iets onverwachts.

Maar laat ons nu allereerst verklaren, dat de Roode Duivels den wedstrijd verdiend hebben gewonnen. Zij speelden beter voetbal, hetgeen heel duidelijk tot uiting kwam bij het positie kiezen en het afgeven van den bal, twee factoren, die toch de kern van het voetbalspel vormen.

Hierbij heeft zich het eigenaardige geval voorgedaan dat onze tegenstanders tijdens de eerste drie kwartier van de match, toen hun overwicht

sprekend was, daarvan geen voordeel hebben kunnen trekken. Juist in die periode, waarin de Oranjemannen zich gelijkwaardig aan hun tegenstanders toonden, werd de overwinning der gasten bewerkstelligd en dit nog wel bij een 2—1 voorsprong der onzen.

Voetbal is spel en heel vaak een raar spel. Dit is Zondag weer eens gebleken. Vijf minuten waren voldoende om 30.000 van een overwinning droomende toeschouwers tot de werkelijkheid terug te roepen. Een fout van den keeper, welke in negen van de tien gevallen geen goal ten-

Eén die meeleeft, v. d. Meulen op de tribune. Onze lezers weten dat Gejus wegens een blessure verhinderd was zijn medewerking te verleenen. Niettemin trok hij zich het geval toch wel voldoende aan, zooals uit deze opname blijkt.

Het Nederlandsch elftal werd Zondag door de Belgen met 2—3 geklopt. — De spelers: van links naar rechts Van Heel, Van Run, Van Nellen, Van den Broek, Pauwe, Wels, Anderiesen, Odijk, Lagendaal, Lelieveld, Mol.

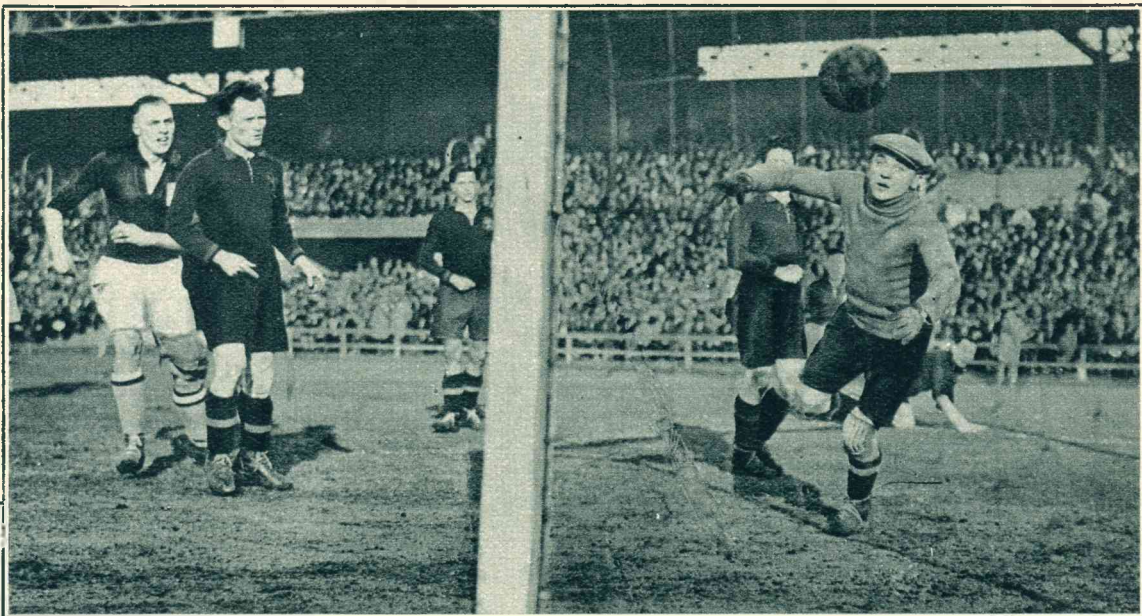
De zegevierende Belgische ploeg. Van achter naar voren: Hooydonckx, Versyp, v. Beeck, Declercq, Nouens, Noëth, Capelle, v.d. Berghe, Simons, Helleman, v.d. Eynde.

gevolge zou hebben gehad, was thans direct aanleiding tot den gelijkmaker en indirect hoogstwaarschijnlijk ook wel de oorzaak dat de Belgen, nog voor het eindsignaal weerklonk, hun winnende doelpunt hadden gescoord.

Het Nederlandsche Elftal is niet meegevalen. Enkele spelers zelfs vielen verbazend tegen. Om te beginnen b.v. Lagendaal. Nu moet men niet vergeten dat men van den langen Rotterdammer het meeste verlangt en het is daarom logisch dat hij heel spoedig tegenvalt, wanneer hij maar even beneden die verwachtingen blijft. Had Lagendaal maar één doelpunt gescoord, waarschijnlijk had voetbalaanzielend Nederland hem na afloop van den strijd heel wat milder beoordeelt. Dit doelpunt

bleef thans achterwege en de Xerxes-man had het, wat men noemt „gevreten”. Maar wat wil men eigenlijk? Lagendaal is geen fijn voetballer. Hij is de man met het harde schot, doch wanneer men zich door verschillende omstandigheden (Lagendaal had b.v. omdat hij niet een van de lenigsten is, veel meer last van het gladde veld dan de anderen) geen schietkansen kan scheppen en de andere spelers ze je ook niet geven, dan wordt het goaltjes maken een lastig vraagstuk. Onze midvoor is tegengevallen! Inderdaad, doch wij herinneren er aan, dat hij al eens meer beneden de verwachtingen is gebleven. Straks zal hij ze weer eens overtreffen. Daaraan staat men nu eenmaal bij een speler als Lagendaal bloot.

Nog één was er in het Hollandsche team, die door zijn lichaamsbouw het gladde veld als tegenstander had. Anderiesen n.l. heeft er eveneens

v. Nellen scoort na rust Hollands tweede doelpunt met een kopbal na een vrijen trap wegens hands. De Belgische keeper kan er niet bij

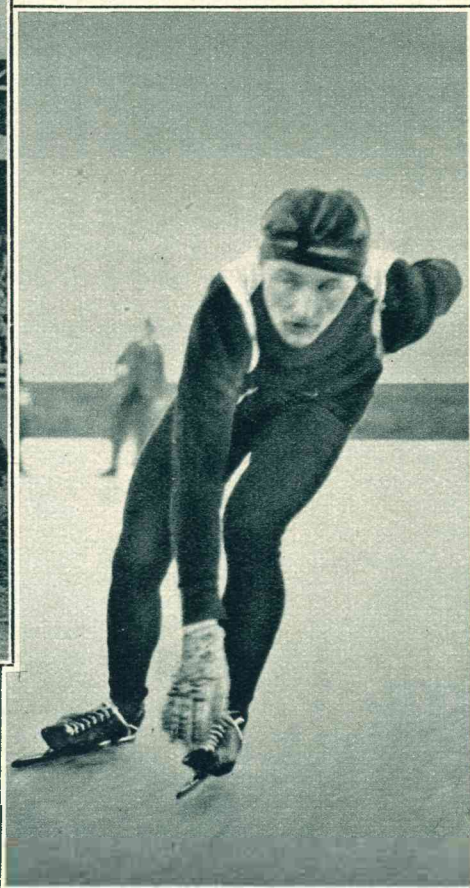
Holland maakt gelijk. Vijf minuten nadat België de leiding had genomen, werkte v. d. Berghe, gehinderd door Lagendaal, den bal bij een voorzet van Wels in zijn eigen doel.

bijzonder weinig van terecht gebracht, hetgeen temeer opviel, omdat tegenover hem een uitstekend speler als Hellemans stond. Een tegenvaller dus op de dure midvoor- en midhalfplaats. Wordt het al niet duidelijk dat we den wedstrijd verloren hebben?

Dan is er tenslotte nog Odijk. Onze invaller doelman heeft zijn best gedaan. Hij is een bravoure-keeper, een speler, die vaak open doekjes haalt. Maar een v. d. Meulen, dat is hij niet. Dat wordt Odijk trouwens nimmer. Men kan van hem brillante staaltjes verwachten, schitterende safes zien, doch ondanks dit alles zal hij toch nimmer het veilige gevoel kunnen schenken, dat men met v. d. Meulen heeft.

Het tweede doelpunt der Belgen was een fout van hem. Hij verliet zijn doel een tiental meters om in te loopen op een speler, die van zijn plaats nimmer trefkans op een beschermd doel zou hebben gehad. Dat was een groote tactische fout, welke ons de overwinning kostte en misschien wel de nederlaag bezorgd heeft.

Van de overige spelers kan wel worden gezegd, dat zij aan de verwachtingen hebben voldaan. Van Heel was weer schitterend en wij vonden hem met den Belg Hooijdonckx den besten speler van het veld. De vleugelspelers

Hardrijderij te Alkmaar. De plotseling ingevallen dooi kon niet verhinderen, dat de wedstrijden Zaterdag te Alkmaar doorgang vonden. Op onze kiek Keehman, die de 1500 M. won, in de eindspurt.

De hardrijderijen te Alkmaar. Onze fotograaf trof er ook den oud-kampioen J. P. de Koning, die niet kon nalaten even van de onverwachte gelegenheid te profiteren.

mogelijk niet hadden behoeven te verliezen, staat het als een paal boven water, dat de Belgen momenteel een betere ploeg hebben dan wij, beter hoogstwaarschijnlijk ook wel dan wij er één kunnen samenstellen.

Amsterdam door Brussel met 1-4 geklopt. Op onze foto wordt de Amsterdamse doelman de Vries voor de 3de maal gepasseerd.

HET GESTOLEN AVONDJE

door J. P. Baljé

Freule Aleida van der Weerden Hoogstede zat in haar keurig boudoir en had gruwelijk het land!

Verveeld staarde ze naar de smetteloos witgelakte meubeltjes, die popperig en fijntjes het vertrek vulden, en even smetteloos waren als haar bestaantje, naar haar toilettafel, waar een legertje potjes, fleschjes en bakjes stond, diverse soorten oeurs, eau de colognes, creams en poeders bevattend, en gapend verborg ze haar kleine mondje achter haar lelieblank, uiterst-verzorgd handje.

„Bah!” dacht ze driftig bij zichzelf, „bah!”

Nerveus sprong ze op en liep naar het raam, dat uitzicht gaf op een breede, deftige straat, waar statige, keurig-onderhouden villa's, gelijk aan de hunne, zich rilden tot een machtig geheel van stijve, aristocratische deftigheid. Wenkbrauwfronsend keek ze in de bijna verlaten straat, keerde dan weer met een ruk het raam den rug toe.

Besluiteloos drentelde ze door het kamertje, opende toen de deur van een kast en in haar oogen kwam een sprankje vuur, dat haar aardig, pittig gezicht direct een geheel ander aspect gaf. Een bos van opwinding kleurde haar zachte wangen, toen ze aarzelend iets uit den hoek van de kast opdiepte, en dit met een soort teederheid tegen zich drukte.

Zou ze.... zou ze.... vanavond? In zichzelf sprekend bewogen haar lippen zich stil op en neer. Weer bukte ze zich, en opnieuw drukte ze iets tegen zich aan.

Waarom eigenlijk zou ze het niet doen? Het kòn nu best, papa had drukke bezigheden, mama zou haar ongetwijfeld niet eens missen, die was altijd druk beschäftigt, had maar liefst, dat men haar met rust liet, zoodat ze zich geheel aan haar eigen liefhebberijtjes kon wijden.

En had ze bovendien niet speciaal voor dit doel die oude kleeren van Mina, de dochter van de oude werkster, die al jarenlang het grove werk op hun villa verrichtte, gekocht? Was het niet altijd haar doel geweest, zich eens in die kleeren echt uit te leven, eens de sensatie te genieten, zich midden tusschen het „volk” te bevinden, als één van hen, meelevend hun emoties, meegenietend hun primitieve genoegens? Hun oude werkster had ze half en half in het vertrouwen genomen, toen die haar verwondering er over te kennen gaf, dat de freule zoo'n zonderlinge voorkeur aan den dag legde voor Mina's betrekkelijk oude plunje.

Nog altijd een tikje besluiteloos ontdeed ze zich langzaam van haar gesoigneerd japonnetje, en bijna devoot trok ze den smoezeligen blauwen rok en de roode blouse aan, die eens aan de dochter van hun werkster toebehoorden. Met een rilling van griezelig genot dacht ze aan de sensatie van een avond onder het volk, zij, freule Aleida van der Weerden Hoogstede tusschen het gewone volk, dansend bijvoorbeeld bij een draaiorgel, of in gespannen aandacht kijkend naar een super-sensatiefilm, te midden van rookende en spuwende kerels, zuurtjes- of olienootjessnoepende meiden.

En plotseling nam ze een beslissing: ze deed het! Vanavond nog! Voor één enkelen avond wilde ze de stijve deftigheid, waarin ze altijd had verkeerd, ontvluchten, lak hebben aan alle vormen en conventie.

Eenmaal dat besluit genomen hebbend, werkte ze haar plan tot in de finesses uit. Snel trok ze de goedkoope zijden kousen aan, die haar beenen stevig omspannen, ze maakte een weinig het haar nat, zoodat ze van onder het opzichtige hoedje een paar uitdagende piekjes op haar voorhoofd kon leggen; met een weinig oker bruinde ze haar wangen, zette toen haar lippen wat aan, en beschaduwde sterk haar oogen. Toen nam ze haar beeld in den spiegel op en voldaan over het effect knikte ze zichzelf toe.

Buiten begon de schemering te vallen, toen ze behoedzaam de deur van haar boudoir opende. Niemand in de gang. Snel slipte ze naar de achterdeur, vlug gleed ze over het grind van hun tuintje en een oogenblik later stond ze in het nauwe steegje, dat aan den achterkant hun woning van een belendend blok scheidde.

Ze slaakte een zucht van verlichting, toen ze om zich heen niemand bemerkte. Er braken nog een paar benauwde oogenblikken aan, want ze dacht, dat men haar in deze buurt wel met verwonderde blikken zou opnemen. Doch toen ze eenige menschen gepasseerd was, die haar met geen blik verwaardigd hadden, en haar vlugge voeten haar snel naar een minder deftig stadsgeedeelte brachten, werd ze steeds zelfbewuster.

Werktuiglijk nam ze nu den eenigszins heupwiegenden gang aan, dien ze van de „echte” straatmadeliefjes had afgekeken en waarop ze in de stille avonduren op haar kamertje maandenlang had geoefend, om zich dien eigen te maken.

Ze voelde, hoe haar hartje popelde bij het gewaagde, felle avontuur! Overmoedig wierp ze zich in het drukke Zaterdagavondgewoel van de levendige volksstraten, zich al bijna een klein onderdeel van dit geheel voelend, in ieder geval al genietend van de ongekende weelde eener vrijheid, zooals ze die misschien maar eenmaal in haar leven zou kunnen bezitten.

Een tikje angstig nog stapte ze in een winkeltje, kocht een onse bonbons, zich merkbaar verwonderend over den lagen prijs. Sabbelend op dit „lekkers” drentelde ze verder, en ze had geen oogen genoeg om alles in zich op te nemen: de kooplui aan hun wagentjes, die met schorre stemmen hun waren aanprezen, de walmende olie-lampen of carbid-lantaarns, die tot verlichting dienden, de volksvrouwen met groote omslagdoeken, inkoopende „voor den Zondag”, de gichelende straatmeiden, die in rijtjes van drie of vier vaak paradeerden, brutaal antwoordend op de even brutale uitroepen van „bepette” en meest „ongeboorde” volksjongens.

Ha, daar was een bioscoop! Even klopte Aleida's hart sneller, toen ze de kleurige reclameplaten bekeek, die tot een bezoek aan het theater schenen te nooden. „Liefde en Haat”, in 11 acten, las ze. En dan nog een cowboy-film „De Wraak van den Zwartten Bandiet”.

Al haar moed verzameland, schoof ze mee in de lange rij, tot ze voor het loket stond, en een kaartje tweeden rang nam.

Toch wel een beetje angstig voelde ze zich nu, en kleintjes nam ze plaats op een wrak stoeltje, waarvan de leuning aan de eene zijde los hing. Haar arm schoot er af, toen ze steun zocht, en ze wilde verward een excuus stamelen tot den jongen, die in de rij achter haar had gestaan, en nu naast haar plaats had genomen.

„'t Is niks, snoessie!” stelde die haar met een grijns gerust, „je mag best op me leunen.”

Aleida voelde, hoe ze tot in haar hals rood werd, en even bracht de lach van haar buurman haar van haar stuk. Scherp concentreerde ze daarom haar aandacht op het witte doek, waar nog niets te zien was....

Binnen vijf minuten hing er in het kleine zaaltje een rook, die haar benauwend op de longen sloeg. Doch toen eindelijk de lichten gedoofd werden, en het programma een aanvang nam, lette ze alleen nog maar dáár op.

De eerste film was werkelijk een juweeltje van sensatie. Een Aleida, die zelden een bioscoop had bezocht — een beetje ordinar, vond de oer-conservatieve ma dat — genoot er van als het kind, dat ze au fond nog was. Ze vergat alles en allen om zich heen, en.... ze merkte nauwelijks, dat ze in de derde acte hand in hand zat met haar goedlachschen buurman.

„Hoe heet je?” fluisterde die haar in.

Even kwam ze tot de werkelijkheid terug. En ze kreeg schik in het geval.

„Ali!” loog ze, zich verkneuterend om dit „heusche” avontuur.

„Noem mij maar Jèn, dat mag best!” verzekerde haar bewonderaar haar goedig.

Vóór de film uit was, had Jèn haar al heel even in den hals gezoend. Bijna had ze toen de bioscoop

uit willen hollen, maar ze zat in het schuittje en vond, dat ze nu ook moest meevaren. Zóó deden ze misschien wel altijd, onder dit gewone volk. En tenslotte, ze wilde immers dit avontuur, vanavond wilde ze leven het leven van die „kleinen-van-geest”, morgen was ze weer freule Aleide van der Weerden Hoogstede, ongenaakbaar voor iedereen. Wát deerde haar een kus van „Jèn”.... werkelijk, 't was niet eens een onaardige jongen, zijn brutale, donkere oogen gaven aan zijn gezicht zelfs iets aantrekkelijks.

Later op den avond, toen het programma bijna ten einde was, deed ze hem zelfs confidenties.

„'k Zou dolgraag iets echt, echt griezeligs meemaken,” bekende ze Jèn, die haar toen met groote, verwonderde oogen aanzag. „Weet jij niet een echt, dolgevaarlijk avontuur?”

Jèn keek bedenkelijk, en zelfs een oogenblik wantrouwend. Dan lachte hij weer, en zijn stem klonk akelig-ernstig, toen hij haar toevoegde:

„Mot je meegaan naar onze club. Om twaalf uur is er een gewichtige vergadering. Nee, 'k zeg verder niks. 'k Mag niet uit de school klappen. Maar 't is gevaarlijk!”

Hij maakte een knipoogje, en toen het licht weer opging duwde hij haar naar den uitgang.

Op straat gaf hij haar een arm.

„Ga maar mee. Maar je moet zweren, dat je je mond zal houwe, anders ben ik er gloeiend om koud!”

Dat beloofde Aleida, en toen begon een tocht door ontelbare nauwe straatjes en riekende steegjes. Eénmaal verdween Jèn even in een woning. „'k Mot hier effetjes weze,” had hij Aleida gezegd. „'k Bin zoo werom.”

En wéér ving daarna een tocht aan door steegjes, waar Aleida nooit was geweest. Nu en dan stond Jèn stil, om zijn belooning, in den vorm van een kus, van Aleida in ontvangst te nemen. Zijn zoenen bedwelmden Aleida soms. Zóó hadden noch Gé van den Werkhoven, noch Albert de Jonge thoe Swartsenburg, met wie ze wel eens flirtte, haar ooit gekust.

Doch eindelijk schenen zij het doel van hun tocht bereikt te hebben. Het was in een slopje, dat geheel verlaten aan den rand van de stad lag. En Aleida had durven zweren, dat ze daar dien avond al éénmaal waren geweest. Maar dat was verbeelding, beweerde Jèn.

Hij stapte op een deur toe, waarop hij eerst éénmaal klopte. Dan bukte hij zich, en sloeg op een bijzondere wijze op de schuine luiken van een kelder.

„Precies als in een roman!” dacht Aleida.

Voorzichtig werd één der luiken een eindje opgelicht, en Aleida keek in een donkeren kelder, spaarzaam verlicht door een walmend olielampje.

Jèn fluisterde iets, toen wenkte hij haar. Een oogenblik weifelde ze, en angst sloeg haar om het hart. Maar reeds voelde ze Jèn's hand om haar pols, en daalden zij in het hol af. Aleida voelde haar hart in haar keel kloppen, het bloed stroomde met verdubbelde snelheid door haar aderen: dit was het groote avontuur!

Toen haar oogen een beetje aan het slechte licht wenden, zag ze een zestal mannen om een tafel zitten. Allen keken zeer ernstig. Het scheen hun niet te verwonderen, dat Aleida, die zij toch niet kenden, ook meegekomen was. Blijkbaar stelden zij in Jèn een onbepakt vertrouwen.

De man, die de leiding scheen te hebben, nam het woord. Zijn stem was niet onbeschaafd, wat Aleida meeviel.

„We zijn nu voltallig!” zei hij, „en ik open deze buitengewone vergadering. Vóór ik echter aanvang, een paar woorden. Jan Wolters, sta je in voor de betrouwbaarheid van de vrouw, die bij je is?”

Even keek Jan haar aan. „Ja!” zei hij toen vast.

„Goed,” vervolgde de leider, „jullie weet, waar het vannacht om gaat. De kapitalisten worden steeds brutaler, meer en meer buiten zij ons arm werkvolk uit, staking op staking wordt door ons verloren, omdat het ons aan de noodige geldmiddelen ontbreekt, terwijl het kapitalistenstelletje

baadt in weelde. De politie slaat de werklozen bij demonstraties uit elkaar. Ik vind, dat er een krachtig voorbeeld gesteld moet worden !"

Hij pauzeerde, en een instemmend gemompel volgde op zijn woorden.

"Ik zie, dat allen het met mij eens zijn. Welnu, ik heb hier de namen van tien kapitalisten, die tot de ergste uitzuigers van het werkvolk behooren. Eén van hen moet vannacht sterven! Ik zou zeggen, de vrouw, die bij Jan Wolters is, moet een briefje trekken, en op die wijze den man aanwijzen, die vannacht door één van ons vallen zal !"

Aleida beefde zichtbaar. Waar was ze terechtgekomen? Was Jan lid van een moordenaarsbende? Of van een communisten-organisatie, wat al even erg was? Zeker, het was griezelig, koude rillingen van angst en emotie kropen haar over den rug, maar dit was zelfs Aleida, die toch zoo naar een griezelig avontuur gesnakt had, dat haar eentonig bestaan wat zou opfleuren, wel wat te erg.

Tóch durfde ze niet weigeren. Stel je voor, dat ze dan haar vermoordden! En met trillende vingers greep ze een papiertje en overhandigde dit den leider.

Tergend langzaam vouwde die het briefje open. Eenige seconden, die Aleida uren leken, staarde hij er op.

Dan zei hij kalm, als gold het hier niet een menschenleven:

"Jonkheer van der Weerden Hoogstede!! Eén der ergste tirannen. Je hebt prachtig getrokken, kindje!"

Aleida was een bezwijming nabij. Haar eigen vader! En zij had hem zelf aangeduid! Ze wilde het uitgillen, doch geen geluid wilde over haar lippen. En Jan keek haar niet eens aan.

"'t Is prachtig," hoorde ze hem als in de verte

zeggen, „en daar ik vanavond in een heel goeie stemming ben, verzoek ik om de gunst, het vonnis te mogen uitvoeren."

Op dat oogenblik had Aleida hem met eigen hand kunnen dooden. Doch het was, of ze in een afgrond zonk, haar gedachten vloeiden weg, en wat ze deed, gebeurde machinaal. Flauwtjes was ze er zich van bewust, dat er nog veel besproken werd, dat ze den kelder weer verlaten had en dat Jan haar opnieuw had meegenomen. Het was, of ze uren had geloopt. Pas toen ze voor haar eigen huis stond, dat haar nu in den maanlozen nacht somber voorkwam, stond de toestand in al zijn verschrikkinghaar weer helder voor den geest.

Met een kreet klemde ze zich aan Jan vast.

"Niet doen, niet doen!" bracht ze heesch uit. „Alles kun je krijgen, geld, juweelen, als je niet dien moord begaat! Zeg het me, zeg het me, dat je het niet doet.... Ik.... ik.... smeekehet je.... 't is mijn vader...."

Tranen stroomden over haar oker-bruine wangen, haar kleine handen klemde zich om Jan's stevige armen.

"Je vader....?" hoorde ze Jan vragen, „je vader? Je wilt toch niet zeggen, dat Jonkheer van der Weerden Hoogstede je vader is....?"

Aleida knikte. „Ik.... ik.... smeeke je, Jan, doe het niet.... voor mij...." Snikken beletten haar, verder te spreken.

Een minuut bleef het stil. Met opeengeklemd lippen staarde Jan somber voor zich uit, dan rukte hij Aleida wild tegen zich aan.

"Jij.... jij.... satanskind," zei hij, en het kwam Aleida voor, dat er een teedere klank in zijn stem was, „men zal me uit de partij stooten, ik zal een politieke balling worden, vervloekt door mijn

vrienden, achtervolgd door mijn vijanden. Maar voor jou.... voor jou...."

Hij drukte haar een langen kus op de lippen, toen keerde hij zich om en snelde weg.

Wankelend zocht Aleida den weg naar de achterdeur. Gelukkig, die was open gebleven. Bijna bewusteloos wist ze haar kamertje te bereiken, waar ze snikkend op haar bed viel. In zichzelf deed ze de gelofte, dat ze nimmer meer een dergelijk avontuur zou uitlokken.... Dat gewone volk was tē vreeselijk!

In zijn prachtige, ruime werkkamer zat Jonkheer van der Weerden Hoogstede achter zijn luxueus bureau. Op zijn gelaat lag een fijn glimlachje, en goedkeurend knikte hij den man, die voor hem stond, toe.

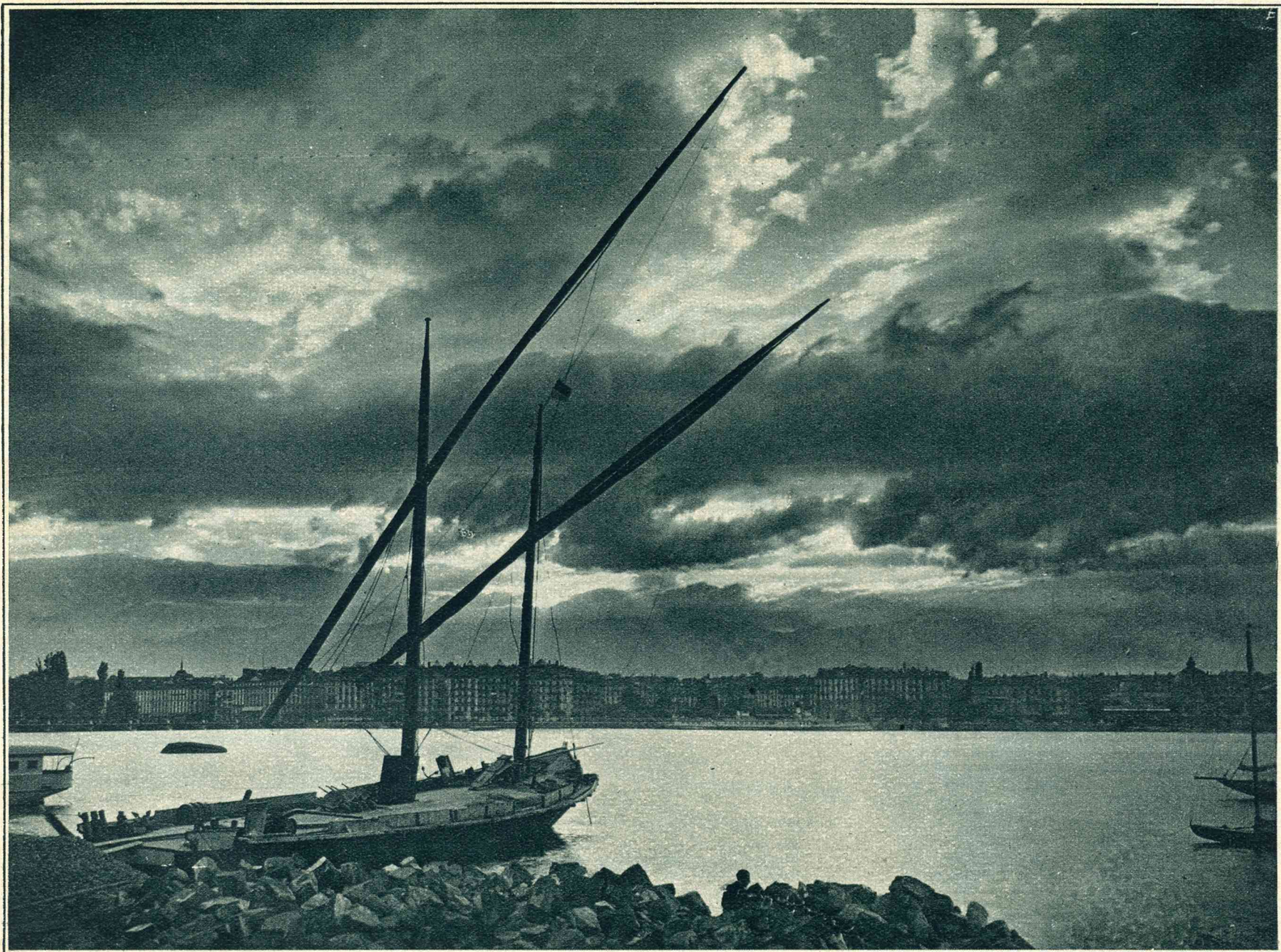
"Uitstekend, uitstekend!" viel hij dezen telkens in de rede. „De bewaking is dus niet tevergeefs geweest. Goed, heel goed, dat de werkster ons des tijds een en ander vertelde. Dus je denkt.... ze is voor goed genezen...."

„Daar is geen twijfel aan, meneer. We hebben de scène gespeeld uit „De Haat der Onderdrukten", en uw dochter zat te sidderen. Nee, wat dat betreft kunt u gerust zijn. De beste tooneelspelers had ik geëngageerd." En de donkere oogen van den man, die wonderveel overeenkomst vertoonden met die van Jan Wolters, lachten.

"Best, best," sprak Jonkheer van der Weerden Hoogstede, zich de handen wrijvend, „hier is dan je honorarium."

Buigend nam de man een paar bankbiljetten in ontvangst.

"Tot uw dienst, en.... u kunt altijd op ons rekenen. 't Was een moeilijk, maar toch ook prettig werkje. Ik houd me beleefd aanbevolen!"

Gezicht op de conferentie-stad Genève.

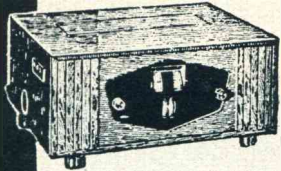
PIJNLIJKE HUID? WAAROM LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 's nachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekseem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

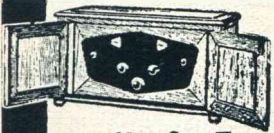
Bijzondere prestaties tegen bijzondere prijzen

Hier zijn drie Hollandsche N. S. F. producten, die elk voor zich iets bijzonders presteeren. De prijzen zijn even laag als de prestaties groot!

De Hilversum 3

geeft een krachtige ontvangst van alle Europeesche zenders van betekenissen. Prijs slechts fl. 135.—

De N. S. F. 4

is reeds jaren beroemd om zijn bijzondere eigenschappen, en zal dat altijd blijven. Prijs slechts fl. 155.—

De Hilversum 5,

het modernste N. S. F. product, overtreft de hoogste eischen. Toestel en luidspreker ineen. „Super-inductie“-schakeling. Prijs slechts fl. 275.—

Gratis demonstratie door:

N.V. Instrumenthandel v.h. Fa. P. GEERVLIT
Radio Technisch Bureau
Oude Spiegelstraat 3
en Technisch Bureau
DUYVENÉ & REMMERS
10 v. Swindenstr. 47-49
Filiaal Nassaukade 378

»Een prachtig boek...
een doos Vanta Bonbons...
Wat wil je nog meer?

Geboeid door de stoute fantasie van den schrijver... en dan telkens even terug naar de heerlijke werkelijkheid... de bonbons die „hij“ gestuurd heeft... Vanta Bonbons van Van Houten!... Hij zal toch niet te veel geld voor me uitgegeven hebben! Bij Van Houten betaal je voor

het fijnste, en dan nog in leuke, kleine doosjes met een prachtige foto voor het filmalbum, bijna niet meer dan elders voor gewone, losse bonbons. Het moet toch heus wel waar zijn, wat de menschen zeggen, dat dit komt door de moderne fabricage-methoden.

VANTA BONBONS VEERTIG CENT PER ONS
Charlotte 35 ct p. ons; Nibbo 30 ct p. ons; Wesopa 25 ct p. ons.

Van Houten's BONBONS

Ziek +

door gevatte koude, zwaar gevoel in hoofd en ledematen, Influenza, Griep, Rheumatische pijnen, ook vastzittende Hoest: in al deze gevallen zullen **Mijnhardt's Poeders** U spoedig helpen. Doos 45 ct. Vraag ze Uw Drogist.

LUIERMANDEN

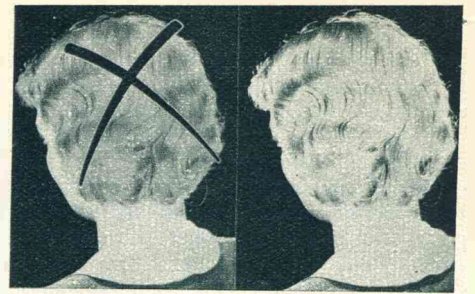
en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

THE ENGLISH TAILOR
SPUISTRAAT 231-TEL. 32564
AMSTERDAM
PRIMA
**HEEREN- EN DAMES-
KLEEDING NAAR MAAT.**
BETALING IN OVERLEG MET KOOPER.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Adverteeren doet verkoopen!

Stillen de hoest
MIJNHARDT'S
SALMIK-TABLETTEN
Doozen 20 en 30 ct. Bij Apoth. en Drogiste
Maken los

Weest geen

EX-BLONDINE

Laat Uw haar niet verkleuren!

Was Uw haar vroeger niet lichter? Deze vraag zult U niet hooren, wanneer U Roberts Nurblood gebruikt de speciale shampoo voor blondines. Nurblood voorkomt niet alleen het verkleuren van blond haar doch hergeeft ook donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken lichten goudglans. Nurblood bevat geen kleurmiddel, geen henna en geen schadelijk bleekmiddel. Reeds de eerste proefnemingen bewijzen de verrassende werking. Het haar wordt geurig en zacht als zijde en glanst in wondervolle goudreflexen. Millioenen vrouwen in Amerika en reeds honderdduizenden Europeesche blondines gebruiken Nurblood met buitengewoon succes. Probeer Roberts Nurblood nog heden. Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

WILT U UW RHEUMATISCHE PIJNEN KWIJT?

● Rheumatiek vernietigt niet alleen Uw levenskracht, vergalt niet alleen Uw humeur... maar het vermindert Uw werkkraft méér en méér! Doe bijtijds wat tegen al die misère. Veertig jaar lang helpen de Witt's pillen de menschen al in hun strijd tegen alle rheumatische kwellingen, tegen spit, ischias, rugpijn. De Witt's pillen helpen mee om snel en onverbiddelijk het vergiftige urinezuur, de oorzaak van Uw rheumatiek, uit Uw lichaam te drijven. Zorg vandaag nog voor Uw eerste dosis de Witt's pillen, die U niets kost. Vul alleen dit bonnetje in:

de prijzen zijn NU:
Fl. 1.- per flacon van 40 pillen
Fl. 2.- per flacon van 100 pillen
Gratis
E. C. DE WITT & Co., Ald. 16, A'dam
Hierbij 6 cts. porto v. monster De Witt's Pillen
NAAM
ADRES 12

De WITT'S PILLEN

**Dr. H. NANNING'S
KINADRUPPELS**
(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)
WEKKEN DEN EETLUST OP
en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. **WACHT U VOOR NAMAAK** en let op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

ASTHMA-BOOM ARNHEM
Het
Asthmapoeder Boom
geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeking. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijgaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Het Geplunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL -

August Grigoleit begreep, dat ze hier te doen hadden met een „jongen”, die van alle markten thuis was, en wilde wel eens nader met hem kennis maken. Moeilijk kon dat niet zijn. De oude merkte weldra, dat hij met iemand te doen had, die in de wereld even goed thuis was als hij zelf in Berlijn, en dat vervulde hem met eerbied. Daar kwam nog bij, dat de „jongen” een schitterende aanbeveling van den anderen kant van den grooten plas had meegebracht — Bill Edwards had namelijk twee jaar met hem „gewerkt” — de groote Bill Edwards — dat wilde ten slotte wat zeggen.

Jimmy amuseerde zich kostelijk met dien grijzen, beverigen kameleon, zooals hij den grooten August Grigoleit heel oneerbiedig noemde.

Eindelijk had Dikke Max het gevraagde adres gekregen, was weggegaan en had de wagens gehaald.

De nachtwaker van de Saxonia-transport- en verhuismaatschappij, de kromme Jergen, was een oude vriend van August Grigoleit. De zaak was als gesmeerd gegaan met zoo'n hulp. Het plan was, om na het gelukken van de heele affaire, de verhuishagens naar het Stettinerstation te sturen, waar goeie kennissen ze weer zouden leeghalen en den inhoud over verschillende veilige adressen zouden verdeelen.

„Zonder geheimzinnigheid!” had die vervloekte Jimmy gezegd. „Dan merkt de politie er het minste van. Je doet net of het allemaal zuivere koffie is, wat je uitvoert. Alleen wat je vlak onder den neus van een schupo uitvoert gelukt!”

„Vertel me nu eens precies, hoe alles in z'n werk is gegaan,” zei August Grigoleit ten slotte zoo vriendelijk, dat Dikke Max hem achterdochtig aanloensde.

Maar de oude beheerschte zich.

Dikke Max begon te vertellen.

„t Zaakie liep eerst als gesmeerd. Binnen twee uur was de villa leeg. Absoluut leeg. Alleen de menschen en de bedden waren er nog in. Amerikaansche Jimmy heeft zelf geen poot uitgestoken, alleen maar gekeken en gezorgd, dat er geen stukken werden gemaakt. En toen heeft hij een brief geschreven, en dien het meisje, dat in bed lag, in d'r pyama gestoken. En toen Kaspar de Neus voor de gein een beetje te veel leven maakte, heeft ie 'm een opdoffer gegeven! Nou, die was raak — al had de Amerikaan niet bang hoeven te zijn, dat ze wakker werd, na zoo'n dosis aether. Maar effe later spuwde Kaspar een kwart liter bloed uit en een paar tanden....

„Neem je boezeroen en veeg alles schoon!” dreigde hij den Neus. „Ik wil niet, dat dat meisje morgenochtend de stuipen op d'r lijf krijgt van jouw smerige bloed, als ze wakker wordt!”

En de Neus, die anders óók zoo niet is, heeft gehoorzaamd, alsof de duivel in persoon hem commandeerde, en heeft z'n eigen bloed weggewassen. En toen zijn we weggereden, ordelijk en netjes, in de richting van het Stettiner station. Van de kleeven van de villamenschen heeft Amerikaansche Jimmy pakken gemaakt, vijf stuks waren het, heele groote pakken; hij heeft er adressen op geschreven, en heeft ze aan Willy en Rooien Karel gegeven, om ze op de post te brengen. Die hebben dat toen ook gedaan. We waren toen nog met ons zevenen op de wagens. O ja, al die pakketten waren voor Ollendorf, of hoe die kerel heet, zelf bestemd. Die kreeg z'n spullen dus netjes terug. Ik vroeg hem nog, waarom hij dat toch deed — er waren prachtige pakkies bij en pelzen en mantels — daar betaalt Ehlers in de Gertrudenstrasse dertig, veertig mark voor —

Hier fronste August Grigoleit het voorhoofd. „Ehlers is een kaffer, een dubbelovergehaalde kaffer! Van mij krijg je vijf-en-veertig!”

Maar Dikke Max haastte zich om van het gevaarlijke thema af te stappen.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De Amerikaansche detective Jimmy Beckett, na een moeilijke opdracht in Japan te hebben vervuld, keert terug naar San Francisco en neemt zijn ontslag. Hij keert naar zijn geboortestad, Hamburg, terug en maakt er op een avondpartij kennis met Grit van Heeden, een schatrijk nichtje van den bankier Ollendorf. Hij vat aanstonds genegenheid voor haar op, en min of meer uit avonturenzucht, deelt hij haar kortweg mede met haar te zullen trouwen. Dienzelfden avond bemerkt hij, dat Ollendorf, die het vermogen van zijn nichtje moet beheeren, dit niet onberispelijk doet. Den nacht na het bal blijkt de geheele woning der Ollendorfs te zijn geplunderd. De kostbare inboedel is in verhuishagens, die echter onvindbaar zijn, weggereden. Alleen de persoonlijke bezittingen van Grit bleven onaangeroerd.

„En ik heb hem nog gevraagd, waarom hij dan tenslotte eerst alles meegepikt had — dan had hij dat zootje er wel meteen kunnen laten. Maar toen keek ie me eens schuin aan en bromde: „Met zulke kleinigheden bemoei ik me niet. Ik heb die spullen alleen maar meegenomen, opdat het echtpaar Ollendorf niet onmiddellijk overal heen kunnen gaan — voor de politie is de telefoon wel voldoende, maar de nasporingen worden toch bemoeilijkt als die lui geen kleeven hebben om aan te trekken — En toen wou ik nog vragen, waarom hij dan de lorren van dat meisje had laten liggen — maar ik dacht aan Kaspar den Neus en heb m'n ratel maar dicht gehouden. Was ook maar het beste.”

„Verder, verder,” drong Grigoleit aan.

„Ja.... verder....”

Dikke Max krabde zich eens achter het oor.

„Terwijl we dan zoo door een stille straat voort-hobbelen, komt de Amerikaan bij me op den bok zitten. Ik zat op den eersten wagen en bestuurde die kast alleen. Toen zei hij me opeens: daar wordt een dame gearresteerd — ik kijk in de richting, waar hij heen wijst, en op hetzelfde oogenblik duwt hij me een zakdoek onder m'n neus. Nou — daar moet heel wat aether in gezeten hebben — je weet, d'r is heel wat nodig om Max aan 't suffen te brengen!”

„Verdoofd? Midden op straat? Op klaarlichten dag? 't Is niet om te gelooven!”

August Grigoleit schreeuwde het gewoonweg uit van verbazing.

„En de anderen?”

Dikke Max haalde de schouders op.

„Wie ziet dat nou op den hoogen bok van een verhuishagen? Daar let in zoo'n stille straat toch niemand op. En wie het gezien heeft, kon hoogstens denken, dat ik een neusbloeding kreeg! En de anderen? — vraag je. Waar die zijn, weet ik niet. Toen ik wakker werd, zat ik in een kroeg in de Moritzstrasse voor 'n glas cognac. D'r werd me verteld, dat ik er door een heer was binnengebracht, die gezegd had, dat ik niet erg lekker was geworden. Nou, dat was niet heelemaal onjuist... en dat is het nóg! Mijn pet was foetsie, en mijn leeren voorschoot, dat ik bij het laden om had gehad, was ook naar de haaien....”

August Grigoleit was opgesprongen en rende als een wild dier de kamer rond.

„En er waren er behalve jou nog zes....?” vroeg hij opeens, terwijl hij staan bleef. „Hij zal ze toch niet alle zes....”

Op hetzelfde oogenblik vloog de deur open en stormden twee mannen naar binnen. Ze droegen verhuizerskleeven.

„Zijn de wagens hier?” vroeg er een.

Dikke Max sprong overeind.

„Heeft dat beest van 'n kerel jelui ook dronken gemaakt?”

De mannen keken elkaar aan.

„Hij kwam plotseling bij me op den bok,” zei de een. „En eer ik wist, wat er aan de hand was....”

„Hou je tronie!” brulde August Grigoleit. „Ik weet al wat je me zeggen wil. Hebben ze jelui ook cognac gegeven in een kroeg om weer bij te komen?”

Opnieuw begon hij in de kamer op en neer te loopen.

„Er is in iedere straat minstens één kroeg,” riep hij bleek van woede, „die anderen zullen dus ook wel goed verzorgd zijn! Hahaha!” En hij grijnsachte spottend en giftig.

„t Is een kraan van een kerel!” beweerde Dikke Max op een toon van bewondering.

„Had maar liever uit je doppen gekeken!” beet de oude hem toe, „in plaats van hier zoo op hem te snoeven! Drie verhuishagens kunnen toch niet zoo maar ineens van de aarde verdwijnen — er moet toch na te gaan zijn, waar ze zijn gebleven! Zeggen jelui me eens: wanneer heeft ie jelui dronken gemaakt?”

„Het zal zoo tegen half tien zijn geweest,” meende een der beide verhuisknechts, die half wezenloos voor zich uitkeken.

„Om half tien en nou is het twaalf uur! Waar hebben jullie dan zoo lang uitgehangen?”

„Wel, aan het Stettiner station,” meesmuilde de man. „We moesten toch poolshoogte gaan nemen, of hij daar aangekomen is?”

„Dan heeft die kerel dus twee en een half uur voorsprong!” zei de oude Grigoleit grimmig. „Waar zijn de anderen?”

„Die waren er niet. Ik heb er geen flauw idee van....”

„Daar komen ze!” riep eensklaps Dikke Max, die bij het venster stond en hen aan zag komen.

„Kaspar de Neus, Lange Frits, Kleine Karel en Magere Wout. Wat zien ze bleek!”

„Jullie moest je schamen!” begon August Grigoleit, toen de mannen binnenkwamen. „Hoe is 't in z'n werk gegaan?”

Het bleek ten slotte, dat elk der mannen alleen was geweest, toen Jimmy hen dronken had gemaakt.

Op elk der drie wagens had een mannetje voor op den bok gezeten en een ander binnen bij de meubelen. In den derden wagen hadden ze natuurlijk met z'n tweeën gezeten bij de meubels; maar in zoo'n wagen is 't van binnen tamelijk donker en Kleine Karel had pas bemerkt, dat er iets niet in den haak was, toen hij zelf al een lading aether onder z'n neus kreeg....

De Amerikaan moest de zeven mannen op den kop af binnen twintig minuten hebben afgewerkt. Iedere nieuwe verdoofde werd in een kleine herberg of bij een kapper afgeleverd — plotseling „niet erg lekker” geworden. En als hij dan weer tot bewustzijn kwam, waren de wagens al lang uit het gezicht verdwenen. De laatste was de voorman van den eersten wagen geweest, Dikke Max in hoogst eigen persoon, dien Jimmy heel eenvoudig zelf had afgelost....

De telefoon rinkelde.

August Grigoleit nam den hoorn van den haak.

„Ja, Grigoleit. Wat zeg je —? W-a-a-t? — Wie heeft ze teruggebracht, Jergen? Wie? — Een man, dien je niet kent? Met 'n bril op? Groot en slank? Ach, ja, dat is merkwaardig. Nee — dank je wel — alles is in orde!”

Hij hing den hoorn weer op en bleef een oogenblik bewegingloos staan. Dan sloeg hij plotseling met de vuist op tafel dat het kraakte.

„De duivel hale me als ik van die comédie een jota snap!” brulde hij. „De wagens staan weer bij de Saxonia in de garage. Een onbekende heeft ze teruggebracht. Maar waar zijn de meubeltjes? Die kan hij toch niet alleen uitgeladen hebben?” Weer rinkelde de telefoon.

„Hallo! Hallo!” riep Grigoleit.

„Met Jimmy,” zei een vriendelijke stem aan den anderen kant.

August Grigoleit maakte een luchtsprong, dien men van een man op zijn jaren niet verwacht zou hebben.

„Waar bent u, mijnheer Jimmy?” vroeg hij met een half verlegen lachje.

De mannen vlogen overeind, toen zij den naam

EEN NIEUWE PRIJSVRAAG

SPIRAAL-PUZZLE

Onze nieuwe prijsvraag, die de lezers hieronder nader vinden uitgelegd, wijkt geheel af van die, welke wij tot nog toe gaven. Maar zij is er niet minder interessant om. Het is hier een kwestie van „passen en meten”. Het lijkt moeilijker dan het in werkelijkheid is. Probeert u het maar eens.

Deze groote spiraal is onderverdeeld in een aantal vakjes tot een geheel van 14 bij 14. Ook hebben wij er een 14-tal blokjes bij afgebeeld. Deze moet men zoodanig in de spiraal onderbrengen, dat er op iedere lijn niet méér dan één komt. Dit geldt voor iedere richting dus zoowel horizontaal, verticaal als wel diagonaal.

Uitgeloofd worden: **25 prachtige prijzen,**

n.l.: **5 horloges**

5 luxe-klokjes

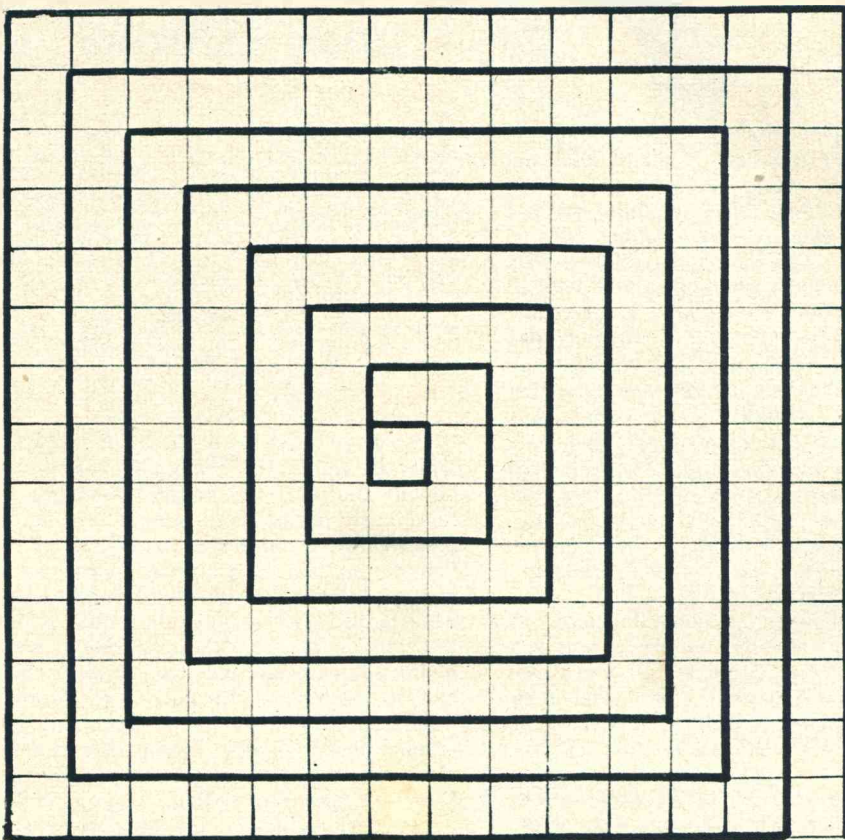
5 foto-albums

10 luxe-zakmessen in étui

Bovendien zullen wij onder de goede oplossers nog als **HOOFPRIJS** verloten een fraaie

Boekenrek-Sigarenkast

DE GOEDE OPLOSSINGEN, PER BRIEF OF BRIEFKAART, WELKE VOORZIEN MOET ZIJN VAN HET WOORD **PRIJSVRAAG**, WORDEN INGEWACHT AAN ONS KANTOOR N.Z. VOORBURG WAL 262, AMSTERDAM (C) TOT EN MET ZATERDAG 27 FEBRUARI A.S.

BEVRIENDE EENDJES IN DE BIJT

De St Gotthardspoorweg in Zwitserland is in zig-zaglijn tegen de steile hellingen van den berg opgebouwd — en geldt terecht als een van de knapste ingenieurswerken van Europa.

hoorden. Brommend en grommend als wilde dieren verdrongen zij zich om het apparaat.

„Houden jullie je waffels alsjeblief!” riep Grigoleit, „ik versta anders geen woord....”

„.... ja, zie je, van zooveel begeleiders word ik op den duur zenuwachtig. Ik hoop, dat het den heeren niet slecht bekomen is, vooral niet Dikken Max, wien ik, gezien z'n tweehonderd pond, een bijzonder sterke dosis heb moeten toedienen....”

„Mijnheer, waar bent u nu eigenlijk op het oogenblik? Voor den drommel....”

„.... en doe verder maar geen onnoodige moeite. De meubels zijn op 't moment al lang op weg naar Nederland. Of, laat eens kijken, dat is waar ook, 't kan evengoed Polen of Hongarije zijn geweest — ja, komiek, maar ik ben het glad vergeten — onbegrijpelijk, hè? Zooeven wist ik het nog....”

„De duivel zal je halen, leelijke....”

„Kom, kom, wie zal er nu zoo onvriendelijk zijn! Wat wou je dan, ik heb de wagens toch terug laten brengen! Maar neem me niet kwalijk — 't is hoog tijd — ik moet naar het station. Over 'n kwartier gaat mijn trein. Vaarwel, m'n waarde heer Grigoleit, 't was me een waar genoegen. De inboedel is naar oppervlakkige schatting minstens achthonderd duizend mark waard. Ja, acht ton! Nogmaals, het is werkelijk een genot, met u samen te werken! Tot weerziens, mijnheer Grigoleit, tot ziens!”

Dikke Max en Kleine Karel moesten August Grigoleit in een stoel helpen. Hij kon geen woord meer zeggen, z'n gezicht zag paars van opwindig.

VII. ENGELAND VERSCHIJNT OP HET TOONEEL

Wat heb je toch tegen den jongen Patterson?” vroeg mevrouw Ollendorf.

Grit van Heeden haalde de schouders op. „Ik heb niets tegen hem en niets vóór hem — eerlijk gezegd laat hij me hartelijk onverschillig,” bekende het jonge meisje lusteloos.

Mevrouw Ollendorf schudde afkeurend het grijze hoofd.

„Ik begrijp je volstrekt niet — hij ziet er toch goed uit....”

„.... Gaat nogal....”

„.... Zijn kleeding is onberispelijk....”

„.... Valt niet te ontkennen....”

„.... Hij is van deftige afkomst, heeft geld, zeer veel geld zelfs.... en bovendien is hij smoorlijk verliefd op je....”

„.... Ja, dat kalf!....” en Grit maakte een ongeduldige beweging. „Maar dat zijn ten slotte allemaal nog geen redenen om te trouwen.”

„Zoo? Niet? Ja, wat noem jij dan wel een goede reden? Je zult me toch niet aankomen met romantische gevoelens, m'n beste kind! Dat jij nog niet tot over je ooren op Patterson verliefd bent, is hoogstens in je eigen voordeel! 'n Vrouw moet haar gevoelens steeds meer in toom houden dan een man. Alleen dan zal ze gelukkig zijn in het leven, geloof me....”

Grit van Heeden gaf niet onmiddellijk antwoord.

Het was klaar als de dag; ze zou tante duidelijk moeten maken wat ze eigenlijk verlangde, wilde er een eind komen aan dat gepreek over de voortreffelijke kwaliteiten van dien Patterson. En als die het niet meer was, zou er al spoedig een opvolger gevonden zijn als ideaal echtgenoot voor haar.

„Hoe zal ik u dat duidelijk maken,” begon ze tenslotte. „Ziet u, tante Alice, ik ben jong — ik heb genoeg oog voor mijn eigen schoonheid — ik weet dat men mij knap vindt — ik weet ook, dat men weet dat ik geld heb — dat ik dus, wat men noemt, een goede partij ben....”

Mevrouw Ollendorf bewoog zich eenigszins zenuwachtig op haar stoel heen en weer.

„Maar ik zou den man, met wien ik trouwen wil, het liefst zelf uitzoeken,” ging Grit vastberaden voort. „En wat ik tot dusverre aan zoogenaamde kandidaten heb leeren kennen, waren geen mannen. Slappelingen, stumperds, dwazen waren het, ach, er is eigenlijk geen uitdrukking te bedenken, die

ze allemaal weergeeft.... Ik wil trouwen met een echten man!” besloot ze opeens heftig.

„Je bent niet goed bij je verstand, kind,” hernam tante Alice spottend. „Wat moet je man dan wel voor iemand zijn? Wat moet hij uitvoeren? De Noordpool ontdekken? Een groot veroveraar zijn? Een tweede Caruso of een Moïssi? Ik dacht werkelijk, dat je verstandiger was!”

Grit steeg het bloed naar de wangen.

Een scherp antwoord lag haar op de tong, maar zij beheerschte zich en zweeg.

Mevrouw Ollendorf vatte dit op als een bewijs van beter inzicht. Ze keek om zich heen: de hal van de Esplanade was nog tamelijk verlaten — er zaten nog geen zes bezoekers, de meesten kwamen eerst tegen half zeven thee drinken, en hun tafeltje stond overigens alleen, het was niet aan te nemen dat men haar kon hooren.

Desondanks sprak ze aanmerkelijk zachter, toen ze na een oogenblik hernam:

„Overigens: een goede partij, een goede partij. Het was weliswaar een aardig bedrag, dat je arme vader naliet, maar de hemel weet, dat je opvoeding niet goedkoop is geweest — Lausanne, Parijs, Londen — en je heele levenswijze verslindt 'n massa geld, m'n lieve kind! Bedragen waar je van duizelt! Je bent gewoon om in grooten stijl te leven! En wanneer je geen man met geld trouwt, zal je moeten leeren je te behelpen, en dat is erg bitter! Dat valt volstrekt niet mee! Volstrekt niet!”

Grit zette een beteuterd gezicht.

Ze had zich nooit om geldzaken bekommerd. Als kind op de plantage van haar vader op Java was ze een koninginnetje geweest. De onderdanigheid der inlanders, de onvoorwaardelijke gehoorzaamheid waarmee men haar diende, hadden haar een weinig hoogmoedig gemaakt, en toch tegelijkertijd in haar een geheim verlangen gewekt een mensch, een man te leeren kennen, die sterker was dan zij.

Met hooggespannen verwachtingen was zij — na den dood van haar vader — naar Europa ge-

komen, in het huis van haar voogd, maar ze was diep ontgoocheld.

Men had haar, nadat ze door haar natuurlijke oprechtheid verschillende personen had „beledigd” zoo spoedig mogelijk naar een jongedames-kostschool in Lausanne gestuurd.

In Parijs en in Londen had men haar opvoeding doen voltooien.

Als een volleerde jongedame was zij naar Berlijn teruggekeerd. Alleen den eigen, sterken, onverzettelijken wil had men haar niet kunnen ontnemen.

Grit van Heeden was nog altijd van meening, dat de wereld om haar kleine, knappe persoonlijkheid had te draaien zooals zij dat beliefd — en nu kwam daar haar tante haar over een geldhuwelijk praten en over zich moeten behelpen.

Ze wist, dat haar vader — ook al had men na zijn dood de bezittingen moeten verkoopen — haar veel geld had nagelaten. En ze was eenigst kind.

Was het bestaanbaar dan, dat men haar heele vermogen aan haar opvoeding besteed had?

„Maar — maar . . . er is toch nog wel wat over?” vroeg ze bijna schuchter.

Mevrouw Ollendorf lachte.

„Ja kind — er is nog wel wat over.”

En haar stem klonk zoo hartelijk, toen ze dit zei, dat Grit onwillekeurig verademde.

Toch moest ze nog eens aan den jongen Hellwig denken, die haar in haar gezicht had durven zeggen, dat haar oom haar bedroog, bezig was, haar het erfdeel van haar vader afhandig te maken, haar vermogen verspilde.

In haar eerlijke verontwaardiging had ze hem toen onmiddellijk de deur gewezen, ofschoon zijn grenzelooze wanhoop haar pijn had gedaan. Nu was hij ergens in Amerika, en reed daar paard — want paardrijden was z'n meest geliefkoosde bezigheid geweest. Bah, onzin was het — die lieve, goede Oom Joseph — die zou toch nooit oneerlijk tegenover haar kunnen zijn. Ook tante Alice niet, hoe onuitstaanbaar ze overigens kon zijn met haar

zenuwachtig gestel en haar breedsprakigheid.

„Daar komt oom Joseph juist aan,” sprak ze luid.

„Met den jongen Patterson,” knikte de tante.

„Misschien heeft hij wel om je hand gevraagd.”

Grit fronste de wenkbrauwen.

„Ik hoop het niet voor hem,” zei ze met ongebroke wilskracht. „Daartoe heb ik hem volstrekt niet de minste aanleiding gegeven.”

„Nog steeds niet het geringste spoor van de dieven,” sprak de bankier en hij zette zich aan het tafeltje neer.

„Ga zitten, Patterson. — Ober! Twee mokka en wat gebakjes!! — halt — wacht toch tot ik alles besteld heb, 't is toch ontzettend! mijn tijd is kostbaarder dan de uwe, u zult toch wel kunnen wachten tot ik uitgesproken ben! Breng nog een glas Hennessy! Neem je ook een glas Hennessy, Patterson?”

De jonge Engelschman schudde het sproetige, roodblonde hoofd.

„Nee, dank u, ik ben me aan het trainen.”

Hij had mevrouw Ollendorf met rustige welopgevoetheid begroet en Grit van Heeden met een zekere begeerige onderdanigheid. Hij stond voor haar, zooals een sportsman staat voor een onbedwongen en onbedwingbaren bergtop.

„Drinkt u geen alcohol, meneer Patterson?” vroeg Grit spottend.

„U, de onverschuldigde spruit van het whisky-en-soda-land? Wat merkwaardig!”

„Ik ben me aan 't trainen, juffrouw Van Heeden,” merkte de jonge man ernstig op.

„Ach ja — dat vergat ik. U doet immers aan kaak-breken en andere hersenbrekende toeren — het is verschrikkelijk wat men tegenwoordig allemaal sport noemt!”

„De bokssport is vele eeuwen oud, naar men zegt,” antwoordde Patterson onverstoord.

„Voor mij mag ze honderd eeuwen oud zijn. Maar ik laat het liever aan onzen chauffeur over, die is kampioen-bokser geweest, zooals hij zegt.”

Geoffrey Patterson fronste verbaasd de wenkbrauwen. „O! Hoe heet hij dan?”

„Achmed . . . Achmed . . . ik weet niet hoe hij nog meer heet.”

„'t Zou Achmed Nuri kunnen zijn,” meende de jonge Engelschman peinzend. „'n Jaar of drie geleden een der sterkste beroepsboksers. Egyptisch zwaargewicht.”

„U schijnt zich nogal voor onzen chauffeur te interesseeren,” ging Grit op denzelfden toon voort. „Alles wat betrekking heeft op u interesseert mij,” verklaarde Geoffrey Patterson eenvoudig en waardig.

Doch Grit stond op het punt om een scherp antwoord te geven. Ze lachte eenigszins meelijdend. De onbeholpen vereering van den jongen man was onuitsprekelijk komisch.

Mevrouw Ollendorf zag haar nicht lachen, en verheugde zich reeds. Misschien zou „het” toch nog lukken! . . .

„Heb je gehoord, wat oom Joseph me zoo even heeft meegedeeld, Grit?” vroeg ze op uiterst vriendelijken toon.

„Neen, de conversatie van meneer Patterson boeide me te zeer — hij is zoo'n schitterend causeur.”

De arme Patterson werd vuurrood van verlegenheid.

„Meneer Patterson was zoo vriendelijk, ons allen op zijn jacht uit te noodigen — aan de Rivièra — naar Monte Carlo. Vandaar zullen we een pleziertochtje over de Middellandsche Zee gaan maken.”

„Werkelijk heel vriendelijk,” bevestigde Grit. „Maar ik heb nog een uitnoodiging van den Hollandschen gezant en van excellentie Von Brandenstein. Ik kan toch onmogelijk . . .”

„Je stuurt eenvoudig je kaartje — pour pendre congé — en de zaak is uit,” merkte mevrouw Ollendorf snel en tamelijk resoluut op.

„Het is zóó heerlijk om Berlijn eens uit te zijn — in de lente is 't hier eenvoudig niet om uit te houden . . .”

(Wordt voortgezet.)

Een prachtige betonnen autoweg in het graafschap Somerset, aan de Zuid-Westkust van Engeland.

IN DIT SPORTBLAD
leest u
ALLE VERSLAGEN

en
uitgebreid
Sportnieuws!

J.F. KIKKERT & ZN.
NIEUWE OLIESTRAAT 25
TELEFOON 4885 EN 4886
FABRIKANTEN VAN
BROUWERIJEN — LAUWENBROUWERIJEN
MEDAILLES EN INSIGNES
HET ADRES VOOR ALLE SPORTVERZENDINGEN

HOTEL CAFE-RESTAURANT
„KRASNAPOLSKY“
GEHEEL GAMODERNISEERD
DANCING
ZALON VOOR
VERGADERINGEN EN SOLETSKE PARTIJEN

SWETSE ELAS CLUES
RIDDEN MET
BRUGMAN'S REISWAGENS
BRUGMAN'S AUTOCAIR-INDIENVERHOUDING
HOUTSTRAAT 18 — TEL. 1907 — 1908

MILJHARDT'S
Hoest-
tabletten
Doos 50 ct
Kasapack 10 ct — 50 ct

EEN WELDA
NAAR
HOOFDSTAD
Berlijn
J.H. KEUNE / ADAM KAM

COMPLETE MEER

HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD
houdt u op de hoogte, vertelt u over de wedstrijden
van den Amsterdamschen Voetbal Bond en den
Amsterdamschen Volks-Voetbal Bond.

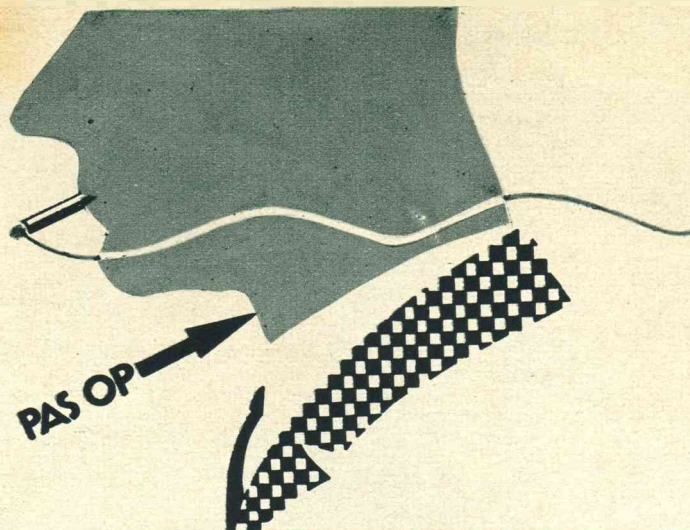
Een uitgebreid weekblad met interessante artikelen,
clubnieuws, sportoverzichten enz.

U leest dat alleen in Het Amsterdamsch Sportblad.
Abonneer u — 't kost maar f 2.— per half jaar (voor
leden A.V.B. f 1.—) — en u blijft op de hoogte.

Iederen Maandag in uw brievenbus.

Losse nummers 10 cent — aan alle Amsterdamsche
kiosken verkrijgbaar.

UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURG WAL 69-73, AMSTERDAM

hartstochtelijke
rookers

moeten hun keel beschermen tegen
het gevaar van ontsteking en hoest.
Wrigley's kauwen werkt antiseptisch,
bevordert de speekselafscheiding, zoo-
dat de keel niet droog wordt. Wrigley's
houdt de tanden en mond schoon,
zuivert de adem en is goed voor
maag en spijsvertering. Bovendien „na
een stukje Wrigley's smaakt de vol-
gende sigaar of sigaret des te beter.“

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak) 5 cent per pakje. HM-1

WRIGLEY

N 246

Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootere werkzaamheid, lagere prijs.

Doozen 15—90 cts., tuben 35 en 55 cts. / PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Als het zoo mist

of koud en vochtig is, bescherm dan Uw
huid met Nivea. Wrijf elken avond vóór
het naar bed gaan gezicht en handen flink

met **NIVEA**

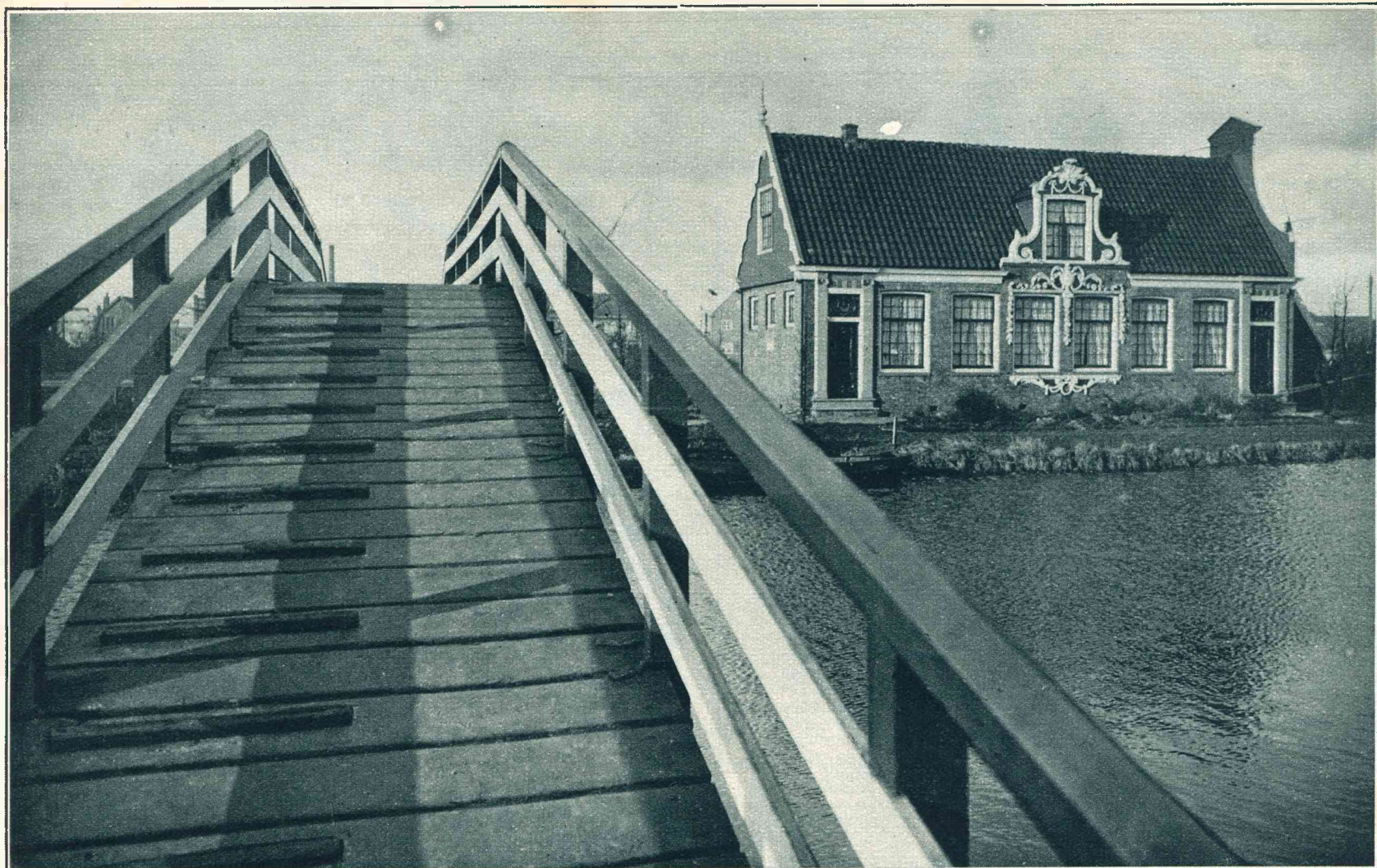
in. Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond
en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

Maar ook overdag, alvorens naar buiten te gaan,
kunt U zich met Nivea inwrijven; ze dringt geheel
in de huid door en laat geen glans achter.

Nivea is dag- en nachtcreme tegelijk.
Ze bezorgt U dat jeugdige, frissche en gezonde
uiterlijk, wat wij allen zoo gaarne bezitten.

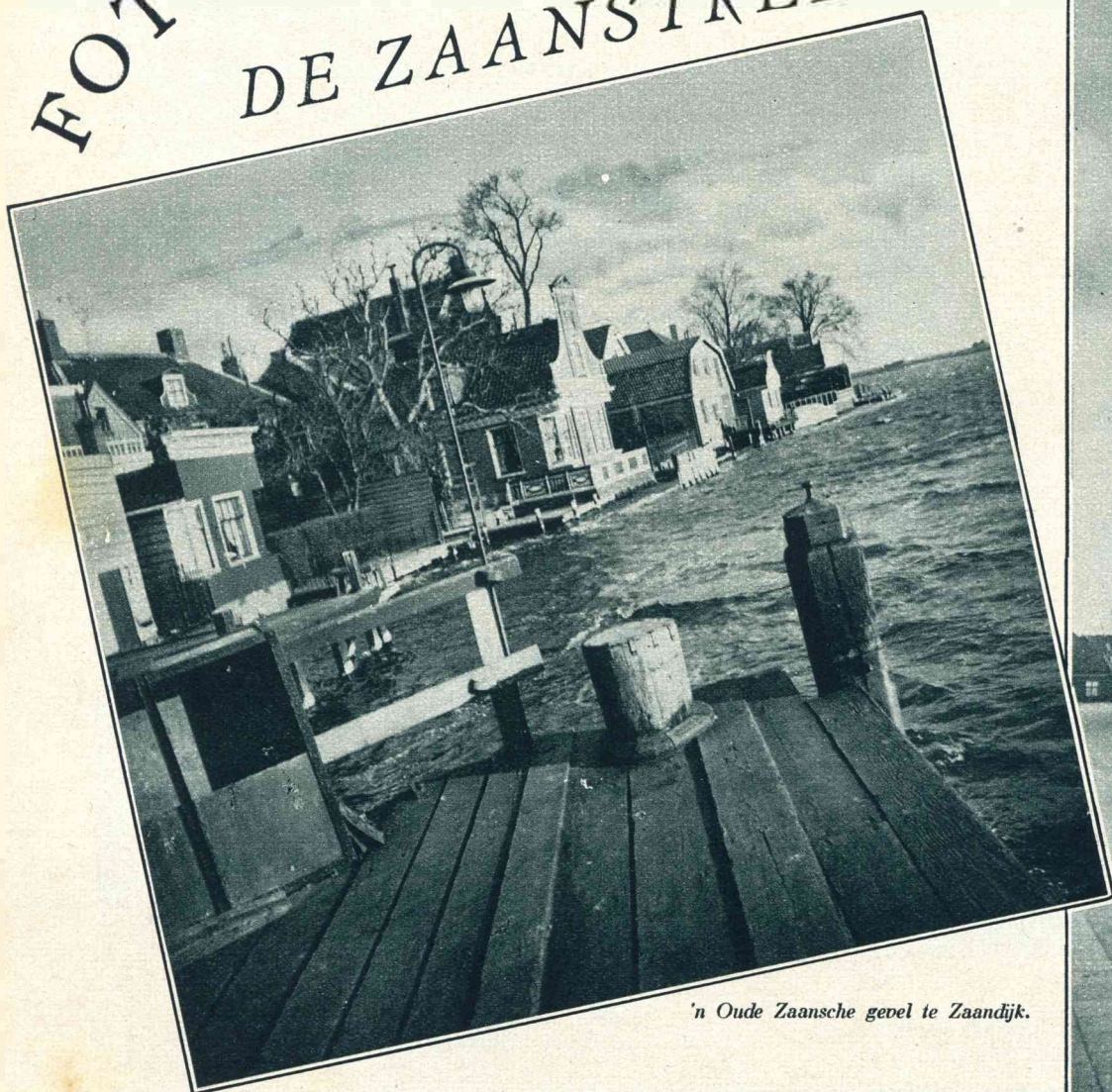

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE**, vooral na het baden.

*Het Molenmuseum te Koog a.d. Zaan met het echt
Zaansche bruggetje links, op een bijzondere wijze
gephotografeerd.*

FOTO'S UIT DE ZAANSTREEK

'n Oude Zaansche gevel te Zaandijk.

Molen tegenover de Smidslaan te Zaandijk.

*Spaart oogen en stroom met Philips „Argenta”
en denkt er aan „100 watt is pas wat”*

**Thans kunt U
aan Uw handen,
Uw armen en
Uw décolleté
dezelfde fluweelachtige
zachtheid als aan
Uw gelaat geven,
zonder gevaar voor
vlekken in Uw kleding!**

Dit is mogelijk door het wonderlijke preparaat
VELOUTY DE DIXOR
hetwelk u de schoonheid der jeugd her-
geeft. Velouty vervangt zoowel crème als
poeder, omdat het de eigenschappen van
beiden in zich vereenigt. Door een kleine
hoeveelheid op uw huid te wrijven, ver-
krijgt deze een ideale matte teint en een
onvergelykelijke donzigheid. Velouty is
eveneens een onovertrefbaar middel tegen
een glimmenden neus.

Verkrijgbaar vanaf 30 cents in alle goede
parfumerie- en kapperszaken in 4 tinten:
Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS Om een monster te ont-
vangen van de drie voor-
naamste kleuren, is het voldoende naam
en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan
postzegels aan den Imp. voor Nederland:

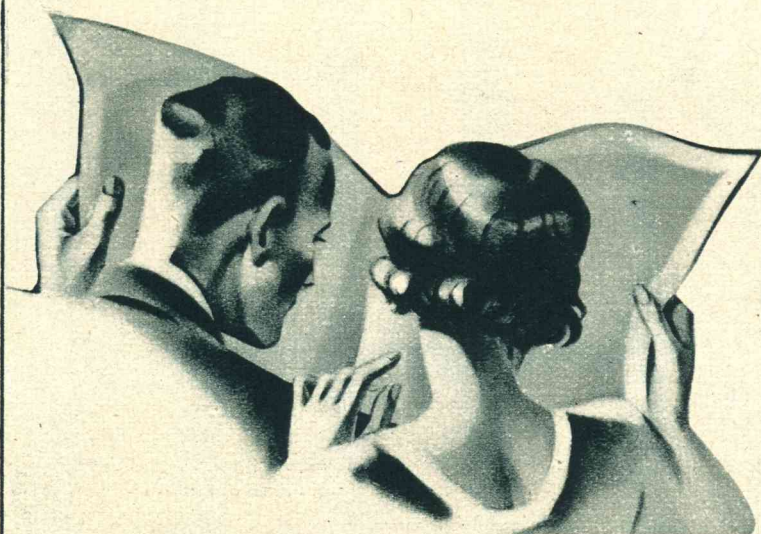
N. E. V. D. LAAKEN
Leidschekade 98 A, Amsterdam-C.
Telefoon 36372

*Velouty
de Dixor
Paris*

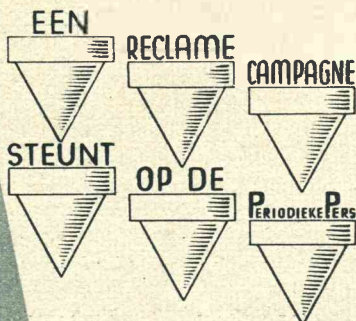

Een Reclame-begroting
is niet volledig, wanneer

**DE STAD
AMSTERDAM**
niet bij de bladen is
opgenomen

ONDER VIER OOGEN

Onder vier oogen met uw advertentie, niets, dat
stoort, niets, dat opjaagt. Dat is de gunstige atmos-
feer, waarin gij rustig tot uw toekomstige klanten
kunt spreken, en met succes uw zaak kunt be-
pleiten. Die rustige belangstelling vindt uw bood-
schap vooral in een periodiek. Een periodiek
wordt gelezen op een kalm moment, wordt
herlezen en bewaard, tot het van begin tot
einde is doorgewerkt.

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

6

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren
op „De Stad Amsterdam” à f 1.625 per drie maanden 1)
f 0.125 per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

**Bij
Ruwe
Huid
PUROL**

Bij Apoth. en Drogisten

Wat moet men doen, om met één slag 98.000 gld. te bezitten?

Neemt dan reeds deel Dinsdag 1 Maart a.s. aan de groote trekking der loten Credit National de
France, emission 1919, gegarandeerd door den Franschen Staat. Hoofdprijs één miljoen Fransche
franken of 98.000 gulden. Verder een groot aantal prijzen van fra. 500.000 of 49.000 gulden, 5 à
fra. 100.000 en tien à fra. 50.000, totaal 2000 prijzen. Tegen storting van slechts drie gulden zenden
wij u onmiddellijk een deelname. Aan de gelukkige winnaars wordt de geheele prijs uitbetaald (dus
geen gedeelten). 2 Stuks à f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50. Trekkingslijsten worden drie dagen na
de trekking gratis toegezonden. Zendt nog heden postwissel of girostorting No. 135173 aan de firma
J. SANDERS, Commissionair in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587.

Laat deze geluiskans niet voorbijgaan. — Bestelt nog heden!!

Witte Tandem: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

EEN GETRALIEDE KIJK OP DE GROOTE MARKT TE HAARLEM

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm. : N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs : p. week 12½ cent ; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵⁰; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.